

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

„Nebe se
nedá koupit,
ale vykoupit“

Anna Tomanová

(Budete mými svědky – str. 29)

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2017
12. ROČNÍK

1

Drazí přátelé,

po Svatém roku milosrdenství, který skončil v listopadu 2016, je před námi rok mnoha výročí, která poznamenala náboženský a politický život světa. Pro mnohé bude jednou z nejvýznamnějších událostí sté výročí zjevení ve Fatimě. Z tohoto důvodu chceme po celý tento rok navazovat na život, osobu a odkaz Panny Marie.

Výzva k pokání, která zazněla ve Fatimě, je neustále aktuální a dnes bychom ji měli opět slyšet v nové situaci světa a člověka. Vyžaduje to po nás pokoru a zároveň důvěru Bohu. Chceme se proto tento rok zvláštním způsobem zamyslet nad pokorou a otevřít se tomu, co nám chce Pán říct.

Prejeme Vám, abyste se na vše, co přinese rok 2017, dívali skrze Boží milosrdenství a s důvěrou v Boží milosrdenství. Doufáme, že vás „Apoštol“ povzbudí a bude doprovázet.

Otcové pallotini

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření učty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śwachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraří
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

151 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo: Mons. Karel Herbst SDB	3
P. Jaroslav Brož: Poznání vede k domýšlivosti, ale láska vzdělává	4
P. Miloslav Fiala: Blahoslavená, která uvěřila, že se splní to, co jí bylo řečeno od Pána	8
Br. Dismas OFM Cap.: Pokora, nositelka lásky / 1	10
Wincenty Łaszewski: Fatima, Faustyna . . .	14
ROZHOVOR / Grzegorz Górny: Fatimská zjevení jsou stále aktuální	16
Nabídka knihy: Maria, brána milosrdenství	21
Šálek naděje: P. Petr Glogar OCD / Pokora	22
Gigant – Jan Styka / obraz Golgoty	24
Korunka / Radio Proglas	26
Poslání a spiritualita sv. Faustyny	27
Budete mými svědky: Anička / 1. část . . .	29
Na apoštolských cestách: Víme, že jsme příliš malé, abychom dělaly velké věci	34
Knihy milosrdenství	36
Svátek Božího milosrdenství / pozvánka . .	37
Nakladatelství Paulínky	38
Informace / Lectio Divina	39–40

PANNA MARIA

Přátelé, můžeme se ptát, do jaké míry reprezentuje Panna Maria ženský svět. Ženy se rády smějí, komunikují spolu a mají si stále o čem povídat. Vidáme to nejen v domácnostech, ale také na různých pracovištích, v jejich přítomnosti všechno ožívá. Příliš se nedíváme, jsou nositelkami života a asi životu rozumí více než muži. Dítě v jejich náručí je výmluvný doklad jejich lásky a jejich poslání. Je to také Mariin svět?

Mariin svět je v něčem přece jen asi trochu jiný. Na rozdíl od způsobu života mnohých žen se zdá, že kolem Panny Marie nikdy moc hluku nebylo. Život v Boží blízkosti působí, že se méně mluví a více naslouchá. Češi znají úsloví: Mluvití stříbro, mlčetí zlato. Nebo, jak píše apoštol Jakub: Člověk má být čilý, když něčemu naslouchá, a váhavý, než začne mluvit. A dodává: Když si někdo myslí, že je zbožný, a přitom nedrží jazyk na uzdě, klame sám sebe, jeho zbožnost nemá cenu.

Při pohledu na Pannu Marii vytušíme, jak to asi v Nazaretské rodině vypadalo. Svatý Josef asi také mnoho řečí nenařídil, výchova Pána Ježíše nevyvolávala problémy. Nebylo třeba Boží dítě mentovat, jak to někdy při výchově dětí bývá. Ježíš uměl číst přání svých rodičů z jejich

očí. Matka Boží zřejmě tušila, jaký úděl jejího syna čeká, její srdce pronikl meč bolesti. To jí vedlo do ticha, k modlitbě, raději hovořila s Nejvyšším než s lidmi. Při pohledu na svého Syna, Božího Syna, si připomínala, že Bůh dělá zázraky a že ona sama se stala součástí velkých Božích plánů. Na sobě ukazuje, jak na cestě k Bohu ztišení pomáhá. Jistě tomu někteří rozumí. V tichu se k nám Bůh může snáze přiblížit. Díky tichému životu Panny Marie si Bůh svou služebnici oblíbil a vyvolil ji za matku svého syna.

✦ Mons. Karel Herbst SDB
pomocný biskup pražský

FOTO: MICHAELA ANTŮŠKOVÁ

■ P. JAROSLAV BROŽ

POZNÁNÍ VEDE K DOMÝŠLIVOSTI, ALE LÁSKA VZDĚLÁVÁ

Tuto větu napsal veliký apoštol Pavel, s nímž se může v pronikavosti lidského ducha málokdo srovnávat. Když ve svém prvním listě do Korintu píše o nadýmání poznáním (1 Kor 8,1), má na mysli poznání – gnózi, jímž si někteří místní křesťané vytvářeli žádoucí společenský status. A není divu, že tomuto pokušení podléhali. Když měl někdo před sebou celoživotní perspektivu dělníka v přístavních docích a nyní, po setkání s Kristem, se mu dostalo možnosti poslouchat vynikající řečníky, jako byl Pavel nebo Apollos, komu by to nezačalo příjemně šimrat na jeho sebevědomí? Poznání ale není k tomu, aby se člověk společensky dobře prezentoval. Poznávání dává člověku přístup k pravdě.

Co je to pravda? Tato pilátovská otázka bude lákat, zneklidňovat a uvádět do ustavičného pohybu nové a nové generace. Nelze úplně souhlasit s tím, že „každý má svou pravdu“. Jistě i s takovým přístupem ke světu lze žít. Ostatně mnoho filozofů, hledačů pravdy, se v novověku opírá o Cartesiovu lákavou větu „Přemýšlím, tedy jsem.“ Ano, je skutečně možné vycházet při poznávání všeho od sebe. Pak se ovšem člověk může zahledět do sebe do takové míry, že už se sebe nepustí. Spokojí se s tím, že má tu „svou“ pravdu.

Nabízí se však také cesta, po níž vyjdu ze sebe a na níž se nechám nejprve oslovovat tím, co je mimo mne. Námitku, že to snad ani nejde, prozkoumalo mnoho velikých duchů, kteří šli a jdou cestou filozofického realismu. Je možné se dotknout skutečnosti, je možné dovolit, aby se skutečnost dotkla mne. Toto přirozené vycházení ze sebe zná každý, kdo se oddá každodennímu životu. Pak ví, jak pravdivý je dotek svěží pramenité vody, jak reálné je pocítit bosými chodidly hebkost trávy nebo drsnou kamenitou cestu. Ženy stovek generací mají denní zkušenost s tím, co to znamená mísit chlebové těsto a dát najíst celé rodině. Vždyť život se žije ve skutečném sdílení všeho, co nás obklopuje, a nabízí se nám jako dar.

Pravda souvisí se vším, co existuje. Pravda touží, aby všechno, co je kolem mě i ve mně, bylo uznáno za hodné bytí. A aby se mohlo zrcadlit. Klasická definice říká, že pravda je shoda. Jestliže otevřu své poznávání tomu, aby zrcadlilo účastným způsobem vše, co je, a co je tudíž hodno mé pozornosti, pak poznávám lidským způsobem. Člověk není chladné zrcadlo ze skla a kovu. Zrcadlí s účastí, se zájmem.

Cestou k takovému poznávání pravdy je pokora. Pokora očišťuje naši sebestřednost,

abychom si nenamlouvali, že jsme to my, kdo je středem všeho. V pokoře člověk přijímá své meze, aby se skrze ně mohl dotýkat všeho a všech, kteří se s ním chtějí setkávat. V pokoře se člověk nespokojí s prvními dojmy, ale vydává se na náročnou pouť za viditelné věci, aby skrze ně a za nimi vstupoval do světa ducha a dokonce do tajemství samotného Stvořitele.

A pak je tu pravda, kterou v učení církve nazýváme „zjevenou“. S ní se lze setkat jen v mysli a srdci, které jsou očištěny k takové pokoře, jež je schopna přijímat Boží vyučování s prostou dětskou důvěrou. Víra bez důvěry neexistuje.

Pro velikou pouť, na níž vstupujeme do hlubin všeho, co je, potřebujeme průvodce. Už první člověk, Adam, potřeboval pomoc, aby naplnil své lidské poslání. Dostal darem Evu. Ta ovšem jako průvodkyně na této cestě selhala, protože ulpěla pouze na kráse a přitažlivosti vnějšího vzhledu ovoce, které pro ni bylo „dobré k jídlu, vábné na pohled a lákavé pro poznání moudrosti“ (Gn 3,6). Pokušitel ji a jejího partnera pošimral na jejich „já“ – „budete jako Bůh“ – a oni bez pokory nemohli pokračovat v cestě poznávání sebe a Boha pravdivým způsobem. Na jedné straně uvěřili hadově lži a začali v sobě žít nadměrné ambice. Na druhé straně se zhro-

zili své nahoty, tedy svého omezení, protože přestali vidět, že i jako tvorové mají nesmírnou důstojnost Božího obrazu.

Bůh viděl, že lidstvo potřebuje novou Evu. Pokornou služebnici, která přijímá své omezení, dokonce v něm jásá, protože Bůh shlédł na její nepatrnost. Proto právě Panna Maria je vynikající učitelkou pravdy, celé pravdy. Vzhlíží totiž od sebe k Bohu, prameni všeho, a vděčně žije uprostřed jeho stvoření. A tak se znovu dostává zpět k sobě a jakoby v odlesku Božího světla a v moudrosti stvoření vidí svou velikost. Právem k ní tedy voláme jako k „zrcadlu spravedlnosti“ a „trůnu moudrosti“.

Když jsem se večer modlila, Matka Boží mi řekla:
Váš život má být podobný mému, tichému a skrytému životu,
stále se sjednocovat s Bohem, prosit za lidstvo a připravit svět
na druhý Boží příchod.

(Deníček 625)

„BLAHOSLAVENÁ,
KTERÁ UVĚŘILA,
ŽE SE SPLNÍ TO,
CO JÍ BYLO ŘEČENO
OD PÁNA.“

LK 1,45

■ P. MILOSLAV FIALA OPraem.

Chceme-li uvažovat o Panně Marii a její úloze v životě putující církve, uvedme si nejprve slova Jana Pavla II. z encykliky *Redemptoris Mater*: *Církev vidí blahoslavenou Bohorodičku hluboce zakořeněnou v dějinách lidstva, ve věčném povolání člověka... Vidí ji mateřsky přítomnou a plnou účasti v problémech, kterých je dnes plný život jednotlivců, rodin a národů.* Maria na nás tedy nezapomíná, podobně jako starozákonní královna Ester nezapomněla na svůj

Guadalupe, 1531

La Salette, 1846

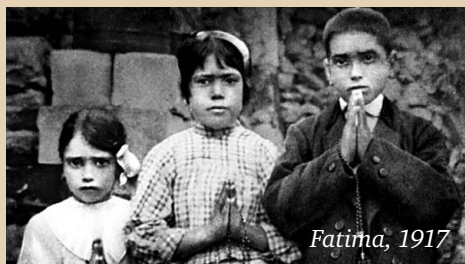
ohrožený lid, ale přimlouvala se za něj, dokud nebyl odstraněn nepřítel. Přesvědčení o jedinečné přimluvné moci této pokorné služebnice Páně se zakládá na přesvědčení o společenství svatých, které je článkem vyznání víry všech křesťanů. Dokazuje to řada příkladů v dějinách, kdy Maria vyprosila pomoc a posilu putující církvi i mnoha těm, kdo poznali z jasných znamení, že tyto dary obdrželi jejím prostřednictvím. Její roli můžeme přirovnat ke světlému oblaku, který provázel Izraelity na cestě z Egypta do zaslíbené země. Někteří duchovní autoři ji přirovnávají k měsíci, který nezáří vlastním, ale odraženým svitem slunce. Neboť Maria přijímá zář od svého Syna jako zrcadlo, které Kristovo světlo odráží na církve. Měsíc svítí v noci, po západu slunce. Také Maria svítí často těm, kdo procházejí nocí víry nebo žijí v temnotách hříchu. Když do jejich duše vstoupí Ježíš, Maria ustoupí a řekne jako Jan Křtitel: *Tak je má radost dovršena. On musí růst, já však se menšit.*

K tomuto růstu duchovního života a k nápravě chyb chtějí přispět také soukromá zjevení Matky Boží, zvláště některá z 15 církví uznaných jako pravá, i když nejde o články víry, a nejsou tedy pro věřící závazné. Mezi nejznámější patří zjevení Panny Marie v masabielské jeskyni v Lurdech chudé dívky Bernadetty Soubirousové. Došlo k němu v době po francouzské revoluci, kdy země prožívala období hluboké nenávisti vůči

Lurdy, 1858

církvi a z toho pramenící nevědecký sekularismus převládal ve všech vrstvách společnosti. Podobné povzbuzující výzvy P. Marie k posílení pravé víry v Boží milosrdenství a jeho pomoc obsahují i její další setkání s jednotlivci nebo skupinami, ať jde o zjevení v mexickém Guadalupe (v 16. století), v La Salettě (1846) a ve Fatimě (1917), kdy Maria s pohledem na hrůzy světové války vyzvala ke kajícím modlitbám a skutkům a předpověděla další osudy lidstva, pokud nedojde k jeho obrácení. Všude tam promluvila mateřská láska té, která nás učí největší životní moudrosti – jak následovat Ježíše, Božího a jejího Syna. My se z celého

Fatima, 1917

jejího životního příběhu učíme moudrosti, která nás vede a osvětluje. Její mateřská, všeobjímající moudrost a příkladná oddanost Synu je něčím, čím je zcela naplněna, jak se to projevuje i v její lásce k lidstvu. Učí nás moudrosti, která umí naslouchat a nedá se rušit množstvím hlasů ze zmaterializovaného, nevěreckého světa. Učí nás, abychom prožívali nadpřirozenou sílu Božího slova, Desatera a církve vedené Duchem Svatým. Tím se stala mateřskou ikonou Kristovy církve a věrnou, účinnou prostřednicí Božího milosrdenství. ■

ZVEME VÁS NA MARIÁNSKÉ PRVNÍ SOBOTY DO SLAVKOVIC

Sté výročí zjevení P. Marie ve Fatimě a vzájemné propojení této úcty s úctou k Božímu milosrdenství nás v kostele Božího milosrdenství ve Slavkovicích vedlo k zavedení modlitby o prvních sobotách věnované úctě k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

Všechny vás zveme na toto modlitební setkání, které se bude konat vždy první sobotu v měsíci a bude probíhat dle následujícího programu:

- 17.00 hod. mše svatá
- Po mši svaté modlitba růžence
- 15 min. meditace před vystavenou Nejsvětější Svátostí.

Připomínáme, že každou první sobotu je od 10.00 do 17.00 hod. také možnost přijmout svátost smíření.

Otcové pallotini

■ br. DISMAS OFM Cap.

Putujeme k Bohu, který je láska. To je náš vrchol a cíl, jenž nám má zajistit nejvyšší stupeň blaženosti. Usilujeme o to vstoupit do prostoru Lásky bez začátku a konce s absolutní dokonalou intenzitou. Svět hovoří o složitém a komplikovaném životě a on přitom směřuje k výroku sv. Augustina: „Miluj a dělej, co chceš.“

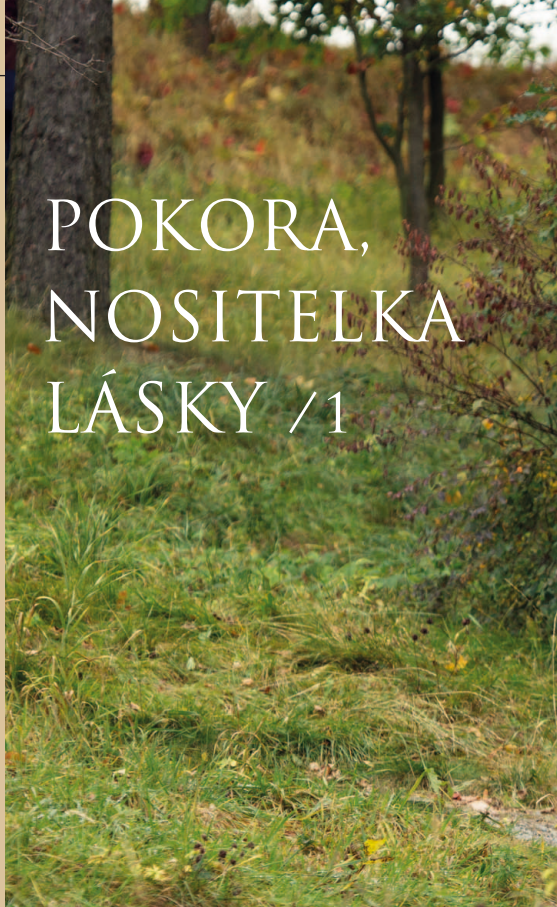
Miluj Boha celým srdcem, celou duší a celou silou a bližního jako sebe sama. Na tom spočívá celý Zákon a proroci. Jak jednoduché. K lásce putujeme, z lásky žijeme a lásce se učíme. A tato láska v sobě zahrnuje nepřeberné množství ctností. Dodávají lásce krásu a příjemnost, takže nás vábí a přitahuje. Každá ctnost má své místo, vzájemně se doplňují, propletají a v harmonické souhře vytváří svorník dokonalosti – lásku. Ta se naplno projevuje v každé z nich a zároveň jedna nemůže být bez druhé. Ani jedna ctnost v lásce nesmí chybět. Podobně jako u desatera nemůžu říci, že zachovávám všechna přikázání kromě smilstva, protože i jeden jediný těžký hřích vede do pekla. Ani v úsilí o ctnosti nemůžu říci, že o všechny se snažím, ale např. trpělivost ignoruji, protože jen jedno zatvrzelé opomíjení ctnosti ničí celou lásku. Jediný těžký hřích uzavírá nebe a s jedinou úmyslně zanedbanou ctností padá láska.

Chci-li milovat, musím v sobě rozvíjet veškeré dobro, jaké je jen možné: radost, laskavost, pokoj, tichost, obětavost, trpělivost, zdrženlivost,... a mezi nimi také pokoru. Pokora je totiž vzácný drahokam v mozaice lásky. V duchovním životě rozvíjíme všechny ctnosti, ale nelze to činit na jedinou. Tvrzení, že se zaměřím na všechny ctnosti, zavání teoretickou všeobecnos-

POKORA, NOSITELKA LÁSKY /1

tí, kde prakticky se sebou neučiním vůbec nic. Život se rozptýlí do ztracena a ctnosti mi utečou skrz děravou síť mé pohodlné univerzálnosti, kterou nedokážu uchopit. Cesta k Bohu vede prostřednictvím konkrétní práce na sobě, konkrétních kroků, které umím pojmenovat, a tak pozoruji, zda se můj život mění k lepšímu nebo ne.

Bůh mi staví před oči tu ctnost, kterou považuje za důležitou, abych ji rozvíjel. Často se tak děje opakovaným upadáním do jedné slabosti. Svědomí ji více registruje a já vnitřně bojuji o její odstranění. Tento boj můžeme pojmut jako úsilí o ctnost, protože ctnost je opakem slabosti. Tak například jsem příliš hlučný a svou upovídaností strhnuji na sebe pozornost. V srdci se bolestně ozývá tato neřest a já se snažím

*Křížová cesta
ve Slavkovicích*

ztišit. Tudíž rozvíjím ctnost tichosti. Čím více jsem skromnější ve slovech, tím více se ztrácí mnohomluvnost a roste láska. Další způsob, jak nás Pán rozhoupává k většímu dobru, je vnímavý pohled na druhé. Podněcuje nás k aktivní lásce tím, že nám posílá do cesty různé lidi, abychom skrze ně v sobě rozdmýchali oheň Božích ctností. Už se nejedná o naše slabosti, ale o pozitivní nastavení na dobré skutky, v nichž vycházíme ze sebe a ztrácíme sebe pro bližní. A tak když se snažíme o jednu ctnost, povstávají s ní i ostatní. Podobně jako když v jednom bodě uprostřed stolu uchopíme ubrus a s ním pozvedneme ubrus celý. Jak jednoduché. Zdokonaluj se v jedné ctnosti, buď otevřený pro všechny ostatní a povstane celý člověk.

Nyní se chci více zaměřit na pokoru, bez níž láska nemůže existovat. Jakmile začne chybět, rychle ji vystřídá pýcha, která veškeré dobro v nás zavede na scestí a zcela ho znehodnotí. Jestliže s pýchou činíme dobré skutky, oslavujeme sebe, a ne Boha. Pýcha znamená vyvyšování, pokora ponižování.

Jestliže je pokora obsažena v lásce a Bůh je láska, pak musíme konstatovat, že Bůh je pokorný. Tedy jde nám příkladem. Avšak Bůh se nemusí ponižovat, je sám od sebe dokonalý, nejvyšší, nezávislý na nikom, ve své všemohoucnosti si může vše dovolit. Žije v rovnosti tří božských Osob. Tak proč by měl být pokorný? Moc a pokora jako by k sobě nepatřily. V lidském pozemském chápání si odporují. Ve skutečnosti patří k sobě. Pokora se stává přenašečem lásky. Jako existují bacilonosiči, jichž se bojíme, tak existují lásky-nosiči, které vítáme. Jako krev přivádí k životně důležitým orgánům živiny, bez nichž by odumřely, tak pokora přenáší lásku, bez níž by přestal být život. Láska by nedosáhla k druhým a umřela by. Ztratila by svou podstatu dávání se. Podívejme se na samotného Boha. Otec miluje svého Syna a opravdová láska se dává, vychází z jedné osoby a zcela se daruje osobě druhé. Aby se mohla dát, musí se sklonit. Otec se sklání k Synu, aby Mu předal veškerou svou moc. Nenechává si pro sebe ani zrno moci navíc. Vše sdílí se svým Synem. Tak činí svého Syna šťastným. A Jeho štěstí působí Otci blaženost. Je šťastný ze štěstí svého Syna. Jakou cestou k tomu došlo? Cestou pokory. Otec se nebál snížit, protože ačkoli se dává celý, ví, že Syn si Jeho lásku nepřivlastní, ale vrátí Mu ji v poníženosti celou. Tak láska přes pokoru kuluje od Otce k Synu a od Syna k Otci. Pokud chybí ponížení, sklonění se, ztrácí se cesta k druhému, dobro zůstává jen v jedné oso-

bě, nemůže se projevit a mění se v sobectví, končí láska. Ale tato skutečnost už nepřísluší Bohu, ale spíše člověku.

Stejně Ježíš přistupuje k nám. Ačkoliv měl božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale vzal na sebe přirozenost služebníka. Stal se jedním z nás, ponížil se a byl poslušný až k smrti na kříži. Kdyby se nepokořil, nepřiblížil by se nám a my bychom nepochopili Boží lásku. Toužili bychom po moci vlastnit všechno a všechny, po svévolné svobodě, soběstačnosti, po službě druhých, aby plnili naše přání. V tom bychom viděli své štěstí a ušlo by nám, že právě štěstí je více dávat, než dostávat. Radostného dárce miluje Bůh. Pokora působí, že dárce nemá problém předávat moc i vše, co vlastní, druhým a dát jim vyniknout více než sobě. Moc se díky pokoře stává služebnou. Slouží k pozvednutí druhých. Panovníci tvrdě vládnou a dávají citelně zakoušet svoji moc, ale Ježíš přišel jako ten, kdo si nenechává sloužit, ale ten, kdo slouží. Kdo chce být první, ať je služebníkem všech. Výsledkem je radost, že jsem se mohl darovat a učinit druhého šťastným. Nehledím na to, co jsem já, ale jak dobře a spokojeně se cítí osoba v mé blízkosti. Z podhoubí pokory se šíří láska, kde vyšší slouží nižšímu, staví ho naroveň a všichni prožívají láskyplnou pospolitost. Kde je opravdová láska, tam přebývá Bůh, a kde je opravdová pokora, tam přebývá láska. Znamením opravdové poníženosti je to, že se nikdo v naší blízkosti necítí poníženě, ani nejslabší, ani nejneschopnější, ani nejhršíší člověk.

Bůh Otec i Ježíš Boží Syn svým vlastním životem ukazují na důležitost pokory přinášející lásku a na sílu lásky projevené v pokore. Zvou nás k následování. Jestliže Ježíš je jako Otec, tak my máme být jako Ježíš, tiší a pokorní srdcem. Co to v duchovním

životě znamená? Nosíme-li v sobě schopnosti, kterými převyšujeme druhé, jsme-li inteligentnější, manuálně šikovnější, praktičtější a rychlejší v práci, organizačně nadaní, morálně vyzrálější, zodpovědnější atd., vyčníváme nad ostatními. V této pozici můžeme říci nadřazeně jako Pilát Ježíšovi: „Nevíš, že mám moc tě propustit a moc tě nechat ukřižovat?“ Anebo poníženě neríkat nic a srdečně rozdávát své talenty k radosti druhých, naplňovat jejich potřeby, nemít zalíbení v sobě, ale jednat k prospěchu maličkých a těšit se z toho, jak se na jejich tváři objeví úsměv. Záleží na nás, co zvolíme. Zda službu egoismu, nebo službu lásce, která je nesena pokorou.

Ba co víc. My nejenže sloužíme těmito dary, ale my se o ně díky sklonění se k slabším dělíme. Nenápadně mizíme v zákulisí a necháváme vyniknout své učně tím, čím bychom se mi sami mohli vystavovat na odív. Oni se radují z toho, co se naučili, a že jim to dobře jde, že jsou jako mistr a lidé je obdivují. V nás se pak rozněcuje ohýnek tiché radosti, že jsme do jejich srdce vtiskli kus sebe a učinili je šťastné. Předali jsme svou „moc“. Takto milujeme, takto se podobáme svému nebeskému Mistru.

Představme si špičkového klavíristu světového formátu. Do jeho školy klavíru přijde dítě donucené rodiči, znechucené jakousi další povinností a navíc se jeví jako roztržitě nemehlo. Mistr vzhledem k této situaci by mohl hned odmítnout. Přece se on, takový umělec, nebude zahazovat s takovým frackem a ztrácet drahocenný čas. Neučiní tak, protože moudře odhadne, že je to jen prvotní vzdor. Uvědomuje si, jak hudba povznášá člověka, co všechno mu v životě dala a jak obohatila ty, jimž hrál. V duchu si je jist, že když předá tento talent tomuto dítěti, bude šťastné, že i ono pocítí krásu ladných tónů povznášející až

do nebeských výšin. Zatím před ním stojí znechucené, vzdorovité dítě. Čeká ho těžká práce. Aniž by vyprávěl o svých úspěších, o své slávě, začíná vytukávat jednotlivé tóny a učí dítě jim naslouchat. Potom ho na jeden prstík naučí jednoduchou písničku „Ovčáci čtveráci...“ On, který hraje ty nejsložitější skladby, se teď piplá s nejbánálnějším základem. Dítě se však chytne, vzdor opadne a dostaví se chuť cvičit. Pravidelně chodí na hodinu klavíru. Avšak začátky jsou hrozné. Hraje nesoustředěně, falešně. Mistrovi každý falešný tón bodá do srdce. Trpělivě mu vysvětluje techniku. Ono ne a ne se poučit, dělá stejnou chybu dokolečka. Trucuje, pláče a mistr stále znovu a znovu unaven ho podněcuje k hraní. Vyčerpává se, trpí, ztrácí sílu, ale nevzdává se. S pokorou se rozvíjí trpělivost a obětavost. Tak utíkají měsíce, roky a v jednom okamžiku po tolika prožitých krizích nastává významný zlom. Dítě se chytne, srovná tóny a naučená skladba zazní čistě. Přechází na složitější pasáže. Prsty po klavíru kmitají rychlostí šicího stroje s jistotou přesného úderu. Po místnosti se najednou rozprostře nádherná melodie nesoucí stopy vytríbené techniky a zapáleného srdce mistra. Avšak není to on, kdo hraje, ale jeho žák. Dítěti září očka, dokázalo být jako jeho učitel. Vděčně se na něho dívá a mistr mu jen jemným úsměvem, zato s velkou radostí v srdci blahopřeje. Přichází velká chvíle. Dítě už vyrostlé v mladíka pořádá koncert. Po úspěšném vystoupení celý zaplněný sál vstává a dlouze tleská. Mladík je štěstím u vytržení. A mistr dojat se slzami v očích klidně sedí za kulisami a s obrovskou vnitřní radostí sdílí s ním jeho radost, jako by stál na jeho místě on. Najednou se stane

**Pokora působí,
že dárce nemá problém
předávat moc i vše,
co vlastní, druhým
a dát jim vyniknout
více než sobě.**

něco nečekaného. Mladý virtuóz mizí z jeviště a po chvíli s sebou přivádí svého mistra. Před všemi ho vyvyšuje a děkuje mu, že díky jeho pokornému a trpělivému přístupu se stal tak skvělým klavíristou. Pak se navzájem obejmou na znamení, že mezi mini vzniklo pevné životní pouto. Tak pokora přenáší lásku a dobro jednoho se stane dobrem druhého, takže oba jsou šťastni.

Takto vylíčenou pokoru беру z hlediska toho, kdo má moc, vyšší postavení, a tudíž se sklání. Existuje ještě opačný úhel pohledu. Pokora toho, kdo je bezmocný, malý, neschopný a nemá co předávat. Zde nezbyvá než si pravdivě přiznat svou ubohost, nehrát si na mocného, soběstačného, ale v poníženosti přijmout, že jsem závislý na druhém

a potřebuji jeho pomoc. Pokora se projevuje jako otevřenost pro přijetí daru, jako dveře srdce, jež otevírá dokořán. Rodí se důvěra a víra, další ctnosti, že opravdu šťastný budu jen tehdy, když jsem druhým milován, když mě ten druhý naplní. Nemusím tedy pracně hledat své štěstí ani své potřeby, protože ten, kdo mě má rád, ví lépe než já, co potřebuji a co mě učiní šťastným. Tak se mu svěřím a otevíru, odevzdám se jeho lásce. Uznání závislosti a otevřenost přijmout dobro od druhého je pokora chudých a maličkých. Tímto způsobem se nabízíme Bohu. U lidí však musíme být opatrnější, protože se najdou takoví, kteří si nás budou chtít svým darem přivlastnit nebo si nás získat pro své sobectví. Nemyslí na naše dobro, ale na sebe. Tam není otevřenost na místě a je třeba zdvořile odmítnout. Raději zůstat chudý a slabý, než se zaprodat sobci, který mě učiní ještě chudším a slabším a závislým na sobě.

(Dokončení v příštím vydání ABM)

FATIMA, FAUSTYNA

■ WINCENCY ŁASZEWSKI

Zjevení předaná trojici portugalských pasáček a sv. Faustyně mají společného jmenovatele. Slovo „milosrdenství“ je refrémem obou zjevení.

Faustyna o Fatimě

Sv. Faustyně velice leželo na srdci obrácení Ruska. V den svých věčných slibů prosila Pána Ježíše o tři věci. Prosila s vírou, že tento den jí Pán nic neodmítne. První prosba zněla: „Ježíši, můj nadevšechno milovaný Ženichu, prosím Tě o triumf církve, zvláště v Rusku a Španělsku, o požehnání pro Svatého otce Pia XI. a pro všechny duchovní, o milost obrácení pro zatvrzelé hříšníky.“ (Den. 240) Všimněme si, první slova její prosby mluví o velikém tématu, které souvisí s Fatimou – o Rusku! Poslední slova souvisí s nejdůležitějším odkazem Fatimy – o pokání a záchraně hříšníků před peklem.

Ve Fatimě o Božím milosrdenství

Už během setkání Lucie, Hyacinty a Francisčka s andělem se objevuje téma milosrdenství. Ve druhém zjevení anděl vyzývá děti: „Modlete se, hodně se modlete! Nejsvětější Srdce Páně a Panny Marie vám chtějí projevít milosrdenství.“ Potom naučil děti tuto modlitbu: „Nejsvětější Trojice, Otče, Synu a Duchu Svatý, hluboce se Ti klaním a obětují Ti drahocenné tělo a krev, duši a Božství Pána Ježíše Krista, přítomného ve všech svatostáncích světa, na usmíření za urážky, rouhání a lhostejnosti, kterými je urážen.

A pro nekonečné zásluhy Jeho Nejsvětějšího Srdce a Neposkvrněného Srdce Mariina Tě prosím za obrácení ubohých hříšníků.“ Je zajímavé, že tato modlitba je skoro stejná jako modlitba, kterou se modlíme v Korunce k Božímu milosrdenství, zjevené sv. Faustyně: „Věčný Otče, obětují Ti Tělo a Krev, Duši i Božství Tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa!“

Společný jmenovatel

Tato zřetelná podobnost ukazuje na společného jmenovatele obou poselství. Je to záměr Božího milosrdenství spasit člověka. Ve Fatimě Maria zjevuje plán Božího milosrdenství, skrze který chce Bůh zachránit duše hříšníků jdoucích k záhubě. Důležité je (a toto zjevení ve Fatimě nám to připomíná), že Bůh neobdarovává svět svým milosrdenstvím bez nás a bez našeho podílu. Pán chce, abychom Boží milosrdenství přivolávali skrze modlitbu a zadostiučinění za hříchy. Proto Panna Maria chce, abychom po každém desátku růžence přidali text: „Ó, můj Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchráň nás pekelného ohně, přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které Tvého milosrdenství nejvíce potřebují.“ Poselství z Fatimy vzkazuje, že v životě člověka je nejdůležitější potřebou zakusit Boží milosrdenství.

Manifestace

Božího milosrdenství v Tuy

V posledním „velikém“ zjevení sestře Lucii v Tuy (13. června 1929) požádala Panna Maria o zasvěcení Ruska jejímu Neposkvrněnému Srdci, ale hlavním tématem zjevení bylo Boží milosrdenství. Sestra Lucie, která tento den obdržela milost poznat tajemství Nejsvětější Trojice, uviděla, jak „pod levým ramenem kříže jakoby veliká písmena z pramenité vody tekla na obětní stůl a tvo-

*Zjevení sestře Lúcii v Tuy
13. června 1929*

řila slova: „Milost a milosrdenství“. Vizionářka tuto vizi komentuje takto: „Kdo lépe než Neposkvrněné Srdce by nám byl schopen odhalit tajemství Božího milosrdenství?“ Nikdo, protože přece „Maria je ta, která nejlépe zná tajemství Božího milosrdenství“ – jak učil sv. Jan Pavel II. v encyklice „Dives in misericordia“ (DM 9). Lze říct, že poslední fatimské zjevení mluví o plodech zasvěcení Ruska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie? O manifestaci Božího milosrdenství ve světě? Zřetelně na to odkazoval sv. Jan Pavel II., který, když zasvěcoval Rusko Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, prosil, ať „skrze toto zasvěcení se ve světě objeví moc milosrdné lásky.“

Sv. Jan Pavel II.

Další zajímavé vzkazy dostáváme v učení sv. Jana Pavla II. Papež večer, před prvním zasvěcením světa a Ruska Neposkvrně-

nému Srdci Panny Marie, propojil téma Fatimy s pravdou o „Bohu bohatém v milosrdenství“! Řekl: Ať se v historii světa znovu projeví nekonečná spásná moc Vykoupení, moc milosrdné Lásky! Nechť ona zastaví zlo, změni smýšlení lidí! Ať se v tvém Neposkvrněném Srdci ukáže všem světlo naděje!

Bylo tedy hlavním tématem papežské reakce na Fatimu Boží milosrdenství? Všimněme si, že papežská fatimská modlitba zasvěcení končí silnou výzvou k nebi: „Ať se ještě jednou v dějinách světa projeví nekonečná moc milosrdné lásky! Ať zastaví zlo! Ať promění svědomí! Ať v Neposkvrněném Srdci odhalí pro všechny světlo naděje!“ Zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie přinese plod: ve světě se projeví moc Božího milosrdenství!

Ale – znovu si to musíme připomenout – tato moc nepřijde do světa bez našeho srdce, mimo naše srdce. Papež vyzývá, abychom se společně s Pannou Marií, která nejlépe poznala sílu Božího milosrdenství, přiblížili k jeho pramenům a z nich čerpali milost pro uzdravení světa z jeho hříčů. Připomeňme: během první střeční audience po svém návratu z Fatimy v roce 1982 papež Jan Pavel II. řekl: „Fatimské poselství nás vyzývá k bdělosti. Zve nás také, abychom se – skrze zasvěcení – nově přiblížili ke zdrojům Božího milosrdenství. Panna Maria touží po tom, abychom se k tomuto zdroji přiblížili: každý z nás, každý národ a celý svět.“

Taková je Boží logika. Slova, která dostáváme z nebe během různých zjevení, se navzájem osvětlují. Fatima připomíná, že Boží milosrdenství je základní plán, který s námi Bůh má. Říká také, že Boží milosrdenství má moc proměnit svět, ale vyžaduje to naši spolupráci. Zjevení sv. Faustyny slibují ctitelům Matky Boží fatimské, že naplnění jejích proseb přinese plody ve světě v podobě manifestace Božího milosrdenství. ■

Grzegorz Górny

Fatimská zjevení

jsou stále aktuální

ROZHOVOR BOGUSŁAWA MAZURA
S GRZEGORZEM GÓRNYM, POLSKÝM
NOVINÁŘEM A AUTOREM KNIHY
„Tajemství Fatimy. Největší
záhada 20. století.“

FOTO: JANUSZ ROSIKOŃ

✚ Zaujal mě název tvé knihy. Proč je Fatima největší záhadou, když už přece známe obsah tří fatimských zjevení, a proč 20. století, když přece Benedikt XVI. tvrdil, že Fatima nevyčerpala ještě celou svou prorockou náplň?

Největší záhada to je, protože žádné jiné soukromé zjevení nevyvolávalo ve světě tolik emocí a tak neelektrizovalo veřejnost jako třetí fatimské tajemství. Kolovalo mnoho nepůvodních výkladů tohoto tajemství, které předvíдалy různé katastrofy. Přetrvávala atmosféra nevidaného zájmu o to, co může být obsahem tajemství, když to církev nechce tak dlouho zveřejnit. Které další tajemství by se mohlo srovnávat s tím fatimským...

A 20. století proto, že zveřejnění třetího tajemství v roce 2000 vyvolalo určité zklamání u mnoha lidí, kteří čekali něco víc elektrizujícího, senzačního. V souvislosti s tím vznikla samostatná větev fatimské „konspirační“ teorie. Objevilo se mnoho knih, jejichž autoři tvrdili, že buď třetí tajemství nebylo ještě plně zveřejněno, nebo jeho interpretace apoštolským stolcem byla chybná. Nejznámější je asi kniha Antonia Socciho „Čtvrté fatimské tajemství?“. A také je potřeba říct, že všechny překvapil Benedikt XVI., když v roce 2010 řekl, že potenciál Fatimy je stále aktuální. Církev tuto aktuálnost vnímá na duchovní úrovni jako výzvu k obrácení, pokání a proměně srdce. Objevily se ale otázky, zda se tato aktuálnost neuplatňuje i pro jiné úrovně, veřejné.

✚ V čem by měla podle tebe spočívat aktuálnost fatimských zjevení z roku 1917?

Týká se to dvou dimenzí. První, o které mluvil sv. Jan Pavel II., je výzva k obrácení. Souvisí to s prvním fatimským tajemstvím, tedy vizí pekla. Další dimenze vyrůstá z druhého tajemství, ve kterém se mluví

o chybách, které Rusko rozšíří na celý svět. Tyto chyby byly všeobecně ztotožňované s komunismem, ale dnes vidíme, že komunistické Rusko započalo takové chyby, které se rozšířily do světa a přežily pád komunistického režimu.

Málokdo například ví, že sexuální revoluce nezačala v 60. letech 20. století, v epoše hippies, ale na začátku vlády bolševiků. Patronkou tohoto hnutí byla Alexandra Kollontajová, ministryně bolševické vlády. Felix Dzierżyński organizoval skupiny mladých, ve kterých se propagoval svobodný sex. S analfabetismem se bojovalo pomocí pornografických učebnic. Málokdo také ví, že první gay pochody se konaly v Leninogradu, dnes Petrohradu. Také potraty byly poprvé legalizovány v roce 1920 Leninem. Celá jedna kapitola mé knihy (Anti-Desatero) se tímto zabývá, protože chyby Ruska zasahovaly do všech úrovní života.

✚ V kontextu aktuálnosti Fatimy nemůžeme nevzpomenout na osobu papeže Františka...

Papež František se zapsal do „fatimského kontextu“ jenom jednou, když nechal přivést sochu Panny Marie z Fatimy, před kterou se ve Vatikánu modlil. Zdá se ale, že nezdůrazňuje už tak silně význam fatimských zjevení, jako to dělal sv. Jan Pavel II., který je zřetelně „fatimským“ papežem. Také Benedikt XVI. často navazoval na fatimská zjevení.

Je ale jiná věc, která může zaujmout čtenáře. Nedávno svou knihu vydal neúspěšný vrah sv. Jana Pavla II., Ahmed Ali Agca. Popsal v ní určité proroctví, které existuje ve světě islámu. Je to v podstatě taková muslimská verze třetího fatimského zjevení. Agca tvrdí, že v roce 1917 se trojici dětí v Portugalsku nezjevila Matka Boží, ale Fatima, milovaná dcera Muham-

Lucie, František, Hyacinta – Fatima 1917

mada. Podle této muslimské tradice měla katolická církev toto zjevení Fatimy zatajit a třetí tajemství falšovat. Podle mnoha muslimů měla Fatima – dcera Muhammada – zjevit, že za sto let, tedy v roce 2017, islám zvítězí v Evropě.

Nabízí se otázka, kolik muslimů tomu věří. Někteří z nich vyhlížejí určitá znamení, která by to měla potvrzovat. Velmi populární je v muslimském světě fotografie papeže Františka, na které na Zelený čtvrtek v roce 2013 myje nohy dvanácti vězňům v Římě, mezi kterými je i muslimská žena.

Fotografie, na kterých papež klečí na kolenu a líbá nohy muslimce, získaly velký úspěch ve světě muslimů, ve kterém je gesto pokleknutí před někým chápáno jako uznání jeho svrchovanosti. Je to gesto kapitulace. A hle, nadřazený západního křesťanství klečí před reprezentantkou islámu.

Pro muslimy je nepochopitelné, aby někdo z nich pokleknul před katolíkem, tím

spíš katoličkou, protože žena se v islámu nachází antropologicky na nižší úrovni než muž. Pokleknout před ženou znamená pro muže doslova přijít o svou důstojnost, je to forma pokoreň. Mnozí muslimové toto gesto papeže vzali jako duchovní kapitulaci západu, která předchází kapitulaci fyzické.

✦ **Papež František nevědomě naplnil spirálu muslimského radikalismu?**

Ve světě islámu jsou určité symboly, znamení a gesta vnímány jinak než v západním světě. To, co je pro nás projevem velkodušnosti, otevřenosti, milosrdenství, může být vnímáno jako projev slabosti.

✦ **Papež toto nevěděl?**

Zdá se mi, že nevěděl, že určité činy motivované evangeliem jsou ve světě islámu vnímány jinak. V Argentině přece neměl příležitost se s tímto světem setkat.

✦ **Islám je živý a evropské chrámy jsou často skoro prázdné. Když k tomu přidáme ještě jakousi průměrnost evropských politických elit, je možné, že naděje muslimů, že budou vládnout v Evropě, nejsou nereálné.**

Větším problémem než síla islámu je slabost Evropy. V minulých letech byl odpovědí Evropanů na vnější útoky meč nebo kříž. Tedy buď jsme se bránili militárně, nebo jsme se snažili předávat náš systém hodnot. Dnes Evropa nemá ani meč, ani kříž. Je pacifistická a duchovně odzbrojená. Doslova se stydí za své vlastní křesťanské dědictví. A islám je dnes živý, dynamický, sebejistý, militantní, připraven přinášet oběti.

✦ **Ve světle fatimských zjevení, této slabosti Evropy, chybí západní civilizace a expanze islámu lze říct, že vše míří špatným směrem?**

Část znalců Fatimy spojuje fatimská zjevení také s islámem. Za prvé se uskutečnilo ve Fatimě. Tento název je totožný se jménem milované dcery Muhammada. Za druhé, v posledním fatimském tajemství je obsažena vize pronásledování církve a vražd na křesťanech, což se nemusí omezovat jen na komunistický režim, může se to rozšířit také na oběti ze světa islámu. Za třetí, velmi často se na obrazech ukazuje Neposkvrněná Panna Maria, jak šlape ne na hada, ale na měsíc.

✦ **Když se vrátím k fatimským tajemstvím – opravdu církev vše zveřejnila?**

Myslím si, že mnoho by tady mohly říct nezveřejněné zápisky sestry Lucie, která byla jedním ze tří dětí, které měly zjevení. Víme, že po sobě zanechala kolem 20 000 dopisů, protože odepisovala lidem z celého světa. Ale víme také, že měla zjevení i v dalších letech, protože vedla mystický deníček. Protože probíhá proces blahorečení sestry Lucie, všechny tyto materiály zkoumají postulátoři procesu.

Existuje také domněnka, že sestra Lucie mohla pouze papežům předat osobní zprávu, která ale nebyla třetím fatimským tajemstvím. Počítá se s takovou možností, protože papežové, zvláště sv. Jan Pavel II., naznačovali, že znají příští události související se zjevením ve Fatimě.

✦ **Podle toho, co píšeš, se Jan Pavel II. po atentátu hluboce zajímal o fatimská poselství.**

Jan Pavel II. si všiml propojení data atentátu a fatimského zjevení. Tehdy pochopil, že jednou z podmínek, které Panna Maria ve Fatimě kladla, je zasvěcení Ruska papežem jejímu Neposkvrněnému Srdci. To vedlo papeže k zasvěcení Ruska v březnu roku 1984.

„Sluneční zážrak“ – Fatima, 13. října 1917

(tento výjev tančícího a rotujícího Slunce vidělo ve Fatimě a okolí přes 100.000 lidí)

✦ Existují jevy související s Fatimou, které nejsou vědci schopni vysvětlit. O kterých by ses zmínil ty?

Největší záhadou je zážrak Slunce, který vedl k tomu, že lidé uvěřili ve fatimské poselství. Událost z 13. října 1917, tedy jev otáčejícího se Slunce, vidělo přes 70 000 osob, které se shromáždily ve Fatimě, a kolem 40 000 lidí, kteří se nacházeli v okruhu kolem 40 km od Fatimy. Proto lze těžko říct, že to byla hromadná halucinace nebo hypnóza, když tak mnoho lidí vidělo toto Slunce z tak velkých vzdáleností. Tento jev byl tak dojemný, že mnoho lidí vedl k obrácení. Zajímavé je, že to potvrzují také ateisté a antiklerikálové, kteří ten den přijeli do Fatimy, aby se všemu vysmáli a demaskovali tuto „pověru“.

Někteří vědci se snažili celou věc vysvětlit tím, že to byly nějaké nepravděpodobné přírodní jevy. Protože některé přírodní jevy třeba ještě neznáme. Ale i kdyby tomu tak bylo, vzniká otázka: odkud by děti několik měsíců dopředu tak přesně věděly, že tento den se skutečně takový přírodní jev?

✦ Jsou ale jiné pochybnosti. Jedna moje známá, když se dozvěděla, že čtu tvou knížku, řekla: „Znám nešťastné osudy těchto dětí, přeji ti příjemnou četbu...“ Protože, když čteme, jak jsou během zjevení několikaleté děti dotazovány, zda se chtějí Bohu obětovat a snášet veškerá utrpení, která na ně pošle jako zadostiučinění za hříchy ostatních, tak přece obyčejný člověk může mít pochybnosti. Hyacinta a František zemřeli jako děti a před smrtí velmi trpěli...

V křesťanství existují různá charismata. Jedním z takových posláních, velice vzácným, je přímluvné utrpení na úmysl ostatních. Toto se nejčastěji objevuje u mystiků. Ve všech takových případech jsou lidé zakoušející zjevení dotázáni, zda s tímto souhlasí. Mají tedy na výběr a svobodně se rozhodují.

Skeptikové se ptají, zda souhlas s přijetím takového utrpení není totéž jako masochismus. V duchovní optice však lze říct – a o tom také psali mystici, kteří trpěli na úmysl ostatních, že je to projev lásky. Pokud někoho milujete, chcete se s ním dě-

lit o všechny radosti a smutky. A nejbliž chcete být tomu člověku ve chvílích, kdy je mu nejhůř. Láska mystiků ke Kristu se vyjadřovala v tom, že toužili být mu co nejbliž právě ve chvílích, kdy trpěl. Také asi není náhoda, že drtivá většina osob obdarovaných stigmaty jsou právě ženy, které jsou ze své přirozenosti schopné víc spocítit. Na jedné straně je tedy láskou proniknutá touha spolutrpět s Kristem, na druhé straně projev lásky k lidem a touha zachránit je před věčným odsouzením.

Hrdinství těchto dětí vyvolává opravdu ohromující dojem, protože v dějinách církve není znám jiný takový případ. Hyacinty se Matka Boží zeptala, zda chce být vzata do nebe teď, nebo za rok, který ale bude naplněn strašným utrpením. Souhlasila s tímto utrpením na úmysl zachránit duše.

✚ A její tělo po smrti nepodlehlo zkáze...

Tělo Hyacinty bylo z důvodu velmi akutního zánětu zhnisané už během života. Když byla patnáct let po její smrti provedena první exhumace, zjistilo se, že známky zánětu zmizely a tělo nepodlehlo rozkladu i přesto, že po mnoho let leželo ve vlh-

ké zemi a nebylo nijak balzamováno. Oblíbený Hyacinty byl dokonce krásnější než ve chvíli smrti, což je vidět také na fotografiích. Podobně tomu bylo také po dalších exhumacích.

✚ Třetí dítě, Lucie, se dožila dlouhého věku jako řeholní sestra. Její tři setkání s Janem Pavlem II. byla prý dost zvláštní, protože ani jeden z nich příliš nemluvil. Jaká byla sestra Lucie?

Sestru Lucii jsem nikdy nepotkal. Zemřela v roce 2005, kromě toho měla nakázáno mlčet, žila za klauzurou. Z vyprávění těch, kteří ji potkali, víme, že na jedné straně byla živou osobou, radostnou, bezprostřední, a na druhé straně prožívala mystické okamžiky určité soustředěnosti a důležitosti. Tyto dvě dimenze se doplňovaly a projevovaly v jejím chování.

✚ Tvoje kniha, to je 400 stran poutavé historie, kterou vyprávíš přístupným, barvitým jazykem a zároveň s reportérskou pracovitostí. Jaký příběh, který jsi poznal během práce nad knihou, tě nejvíce překvapil?

*Setkání sestry Lucie
s papežem Janem Pavlem II.
ve Fatimě v roce 2000*

Byl to příběh biskupa Pavla Hnilicy. Svěho času byl nejmladším biskupem na světě. Vysvěcen byl tajně ve 30 letech v komunistickém Československu. Byl biskupem „katakombové“ církve. Když ho začala stíhat československá StB, dostal se do Rakouska a potom odjel do Říma. Byl velikým zastánce Fatimy.

Když Jan Pavel II. zasvěcoval svět Neposkvrněnému Srdci Panny Marie v roce 1984, biskup Hnilica jel jako turista do Moskvy. Vešel do chrámu sv. Michala Archanděla, který se nachází v Kremlu a který byl změněn na museum ateismu, a přesně v tuto hodinu, ve které sv. Jan Pavel II. zasvěcoval svět, přečetl tuto modlitbu zasvě-

cení také. Udělal to v samotném srdci sovětského impéria. A potom tam ještě odsloužil mši svatou. Schoval se za rozproštěné noviny „Pravda“, u sebe měl text mšálu, chléb a víno, takže uskutečnil proměnění. Ti, kdo viděli tohoto „turistu“, si asi mysleli, jaký to je zarputilý bolševik, který dokonce i v chrámu, i když nyní změněném na muzeum ateismu, demonstrativně čte „Pravdu“.

Bogusław Mazur

*Rozhovor vznikl v červnu 2016 pro časopis „Polska the Times“.
Převzato z: www.polskatimes.pl,
překlad: redakce ABM*

JEŽÍŠ, KTERÝ VŽDY VYSLYŠÍ SVOJI MATKU, KDYŽ SE ZA NÁS PŘIMLOUVÁ

Věříme, že Panna Maria je Matkou církve. Tak to určil Bůh, tak to vyplývá z pravdy, že my všichni pokřtění jsme „mystické tělo Kristovo“. Z toho jasně vyplývá, že ona je i naší Matkou. Každá matka je starostlivá ke svým dětem. Křesťané zakoušeli po celé dějiny, že se mohou s důvěrou utíkat ke své Matce. Vyzkoušeli si, že skrze Matku se dostanou k Ježíši, jejímu Synu, a také k Otci.

Proto také vnímáme v dějinách, především ve dvou posledních stoletích, její velkou starost o lidstvo, které bloudí v říši zla a topí se ve hříších. A tak vnímáme mariánské zjevení v Lourdech, ve Fatimě, v La Salettě. Víme, že církev a poslední papežové uznávají zmíněná zjevení. Jsou to veliká varování a výzvy k po-

kání. Protože se asi blíží konec časů. Bůh zde svěřil Panně Marii právě toto poslání, být také starostlivou Matkou, která za nás prosit nepřestane.

Proto za to děkujeme Bohu, obraťme se a činně pokání.

Úryvek z knížky

Mons. ICLic. Mgr. Jana Daňka
„Maria, brána milosrdenství“ –
zamyšlení k mariánským pobožnostem.
Brožura, 44 str., 105x165mm.

Vydalo Centrum Božího milosrdenství
ve Slavkovicích, L. P. 2016.

Cena není stanovena – dobrovolný dar
na Centrum Božího milosrdenství.

**Knížku si můžete objednat na tel.
566 502 850, 774 752 731,
email: objednavky@apostol.cz**

POKO

■ ThLic Mgr. P. PETR GLOGAR OCD

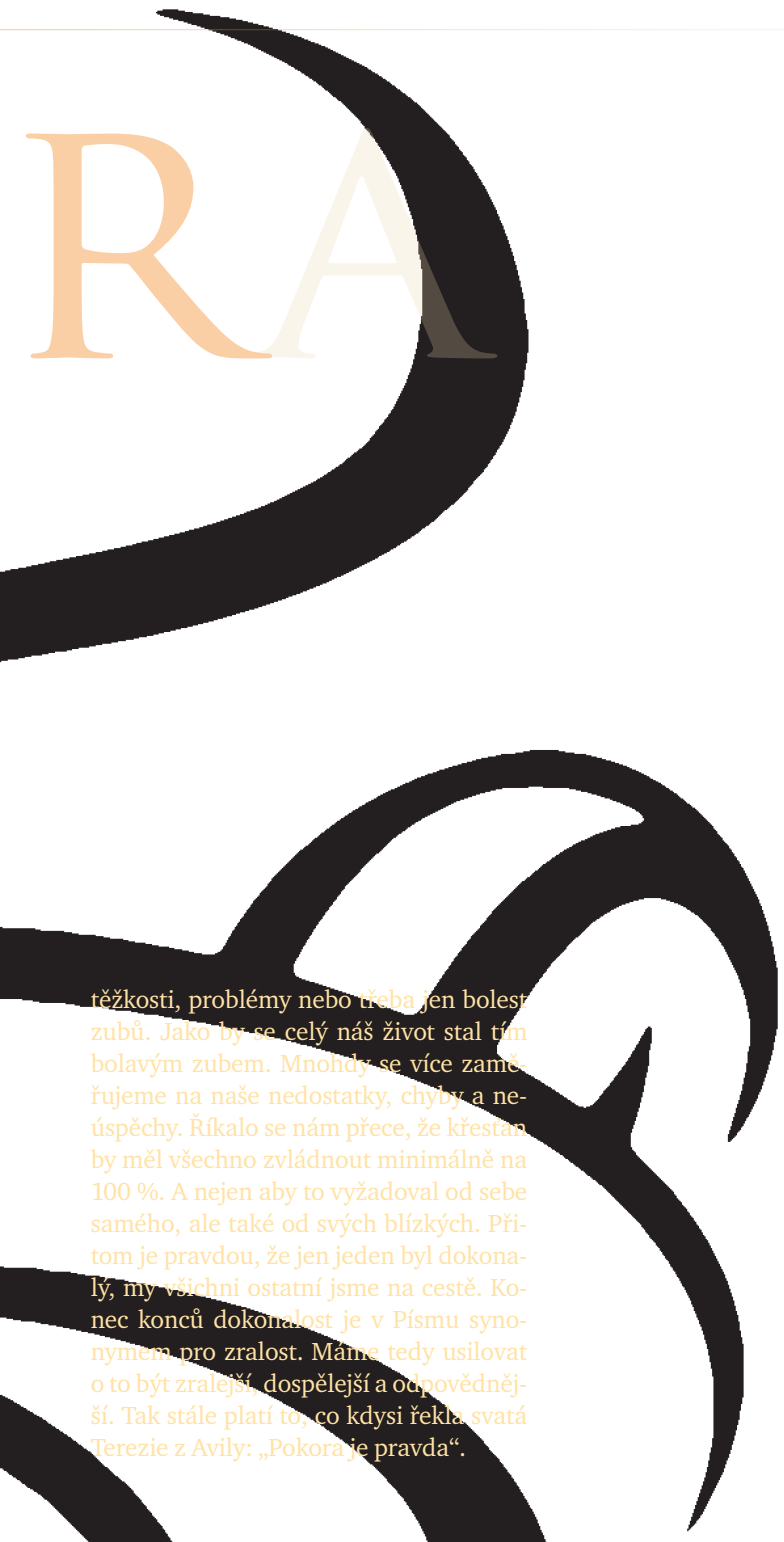
Pokora. V tomto slovu slyšíme slovní základ kor. To je základ staročeského slova *korec*, což znamenalo míru. Míru, kterou se například odměřovala pšenice nebo mouka. Míra, která sloužila k tomu, aby toho nebylo ani málo, ani moc. Pokora tedy znamená mít správnou míru. Nebýt pod míru, mít svoji důstojnost, neponižovat se, ani se nevyvyšovat. To je náš velký úkol nejen v tomto světě, ale i v církvi. Jedinečným vzorem pro nás může být i samotná Maria. Samozřejmě nemůžeme ji následovat co do jejího vyvolení. V tom je každý z nás jedinečný. Ale můžeme ji napodobovat co do způsobu. Jak na toto Boží vyvolení odpovídala. Zkusme si jen představit událost zvěstování, kdy Bůh přichází a nabízí jí, aby se stala matkou Mesiáše. (Lk 1,26-38) Kdyby odpověděla: „Víš, Pane Bože, jdi raději k sousedům, jdi za někým jiným“ nebo: „já na to nejsem připravená“ a nebo: „já se na to nehodím“. Maria se ptá, ověřuje si u Alžběty, zda to, co jí Bůh nabízí, je pravda. A odpovídá svým Magnificat, kde oslavuje velikost Hospodina, který skrze ni prokazuje tomuto světu veliké věci.

Čas od času potřebujeme nově slyšet zprávu, která nás narovnává a napřimuje. Abychom se podívali před sebe, napřímili se a pozvedli svůj pohled ze zahleděnosti do země. Ano, jsme prach, tak jsme

to slyšeli na začátku čtyřicetidenní přípravy na Velikonoce. Toto znamení popela ale neznamená, že jsme budižkničemo-vé, ale popel poukazuje na skutečnost, jak jsme křehcí a lehce zranitelní. Někdy stačí velmi málo a vše se v našem životě radikálně změní. Stačí malá nepozornost na silnici, stačí přehlédnout nějakou maličkost a všechno je v životě vzhůru nohama. Pravdivé podívaní se do života nám říká, kdo skutečně a doopravdy jsme. Mnohdy jsme zanořeni do sebe samých, do našich problémů, do toho, co se nám nepodařilo, kde jsme zklamali nebo neobstáli podle našich měřítek. Nebo když nás zaměstnávají

RA

těžkosti, problémy nebo třeba jen bolest zubů. Jako by se celý náš život stal tím bolavým zubem. Mnohdy se více zaměřujeme na naše nedostatky, chyby a neúspěchy. Říkalo se nám přece, že křesťan by měl všechno zvládnout minimálně na 100 %. A nejen aby to vyžadoval od sebe samého, ale také od svých blízkých. Přitom je pravdou, že jen jeden byl dokonalý, my všichni ostatní jsme na cestě. Konec konců dokonalost je v Písmu synonymem pro zralost. Máme tedy usilovat o to být zralejší, dospělejší a odpovědnější. Tak stále platí to, co kdysi řekla svatá Terezie z Avily: „Pokora je pravda“.

ŠÁLEK
NADĚJE

FOTO: FILIP MICHAEL ŠTOJDL

GIGANT

I dnes, v době billboardů, které potkáváme třeba u cest nebo na velkých plochách budov ve městech, se zdá, že jen těžko lze přehlédnout obraz široký 60 a vysoký 15 metrů. Přesto je obraz Jana Styky „Ukřižování“ přehlížen. Osud obrazu, od jehož vzniku uplynulo loni 120 let a který dle statistik vidělo od roku 1951 do roku 2011 přes 20 milionů lidí, je již od začátku, a to nejen kompozičně, spojen s křížem.

V minulém čísle „Apoštola“ jsme se zmínili o obrazu Krista Krále, který namaloval Adam Styka. Jeho otec, Jan Styka, je autorem největšího náboženského obrazu světa, který vznikl v roce 1896 s inspirací a s pomocí Ignáce Jana Paderewského, polského klavíristy a hudebního skladatele. Jan Styka se narodil ve Lvově, tehdy na území Polska, ale jeho otec byl Čech. Obraz, který se dnes nazývá „Ukřižování“, „Golgota“ nebo anglicky „Crucifixion“, byl vystaven nejdříve ve Lvově a potom, od ledna 1897, ve Varšavě.

„KŘÍŽOVÁ CESTA“ OBRAZU

Po několika letech byl Jan Styka požádán, aby obraz společně s dalšími svými obrazy půjčil na Světovou výstavu, která se měla konat v roce 1904 v Saint Louis v USA. Bylo to velké vyznamenání. Proto Jan Styka poslal do Ameriky lodí přes 60 svých obrazů, mezi nimi také obraz „Ukřižování“. V USA se ale ukázalo, že pro prezentaci tak velkého obrazu není dostatečný prostor. Obraz proto zůstal ležet v poštovním skladě. Pořadatel výstavy nebyl nakonec příliš ochotný vystavit ani ostatní obrazy. Jan Styka ale přijel nečekaně do USA a pod jeho tlakem byly alespoň některé obrazy vystaveny. Výstava začala 30. 4. a končila 1. 12. 1904.

Když koncem listopadu přijel Jan Styka do Saint Louis, dozvěděl se, že větší část jeho obrazů shořela při požáru skladů, kde byly uloženy. Navíc pojištění obrazů bylo prý falešné. Jan Styka tak přišel o peníze, které potřeboval k zaplacení cla za převoz obrazů a za skladování velkého obrazu „Ukřižování“. Ve výsledku byl obraz „Ukřižování“ konfiskován až do doby zaplacení dluhu. Jan Styka se po návratu do Evropy dlouho snažil najít peníze a obraz vykoupit. Nepovedlo se to a obraz tak zůstal po čtyřicet let ležet v celním skladu. V roce 1944 jej koupil dr. Hubert Eaton, znalec umění a milionář, který vybudoval v Glendale za víc než milion dolarů zvláštní pavilon k prezentaci „Ukřižování“. A protože byl obraz značně poškozen, zprostředkoval jeho obnovu, kterou provedl syn autora, Adam Styka. Od roku 1951 je obraz vystaven v budově komplexu Forest Lawn Memorial Park v Glendale.

Pavilon s megaobrazem „Ukřižování“ v Glendale

Detail obrazu

SÍLA OBRAZU

Jan Styka se pro potřeby obrazu vydal na pouť do Svaté země, aby lépe poznal topografii terénu. Panorama krajiny tvoří pozadí pro událost, která se zrovna odehrává. Římský důstojník čte rozsudek smrti nad Ježíšem. Svědky ukřižování mezi zločinci budou davy z Jeruzaléma a známé biblické postavy. Dojemný okamžik zdůrazňuje realistický obraz přípravy. Kope se jáma pro kříž (zrovna se našly kosti a lebka Adama). U Ježíšových nohou leží trnová koruna, červený plášť a rákosová berla. Dva kříže už stojí a čekají na zločince. Skrze tmavé mraky pronikají sluneční paprsky, které přidávají děsivost a probouzí strach. Blíží se bouře. Sluneční paprsky dopadají na vyschlou půdu Golgoty. Důstojná, napřímená postava Ježíše, stojící ve světle slunce, poutá pozornost. Ježíš se dívá do nebe. Unavený, v krátké chvíli odpočinku po křížové cestě. V tichu a mlčení se naplňuje osud Člověka – Boha a celého lidstva. Ne-

zapomenutelný zážitek pro každého, kdo se na tento obraz dívá.

Síla obrazu „Ukřižování“ určitě souvisí s jeho velikostí. Svým způsobem je to také symbolické. Ukřižování bylo tou největší událostí, která se přímo týká našeho života. Před touto událostí i před tímto obrazem si člověk uvědomuje, jak je malý.

HOLLYWOODSKÉ DÍLO

O obrazu někteří tvrdí, že bez filmového kotouče byl Jan Styka schopen stvořit velké hollywoodské dílo. Zajímavě to souzní s osudem Jana Styky. Autor zemřel v roce 1925 na italském ostrovu Capri a byl nejdříve pohřben v Římě. V roce 1959 byly ale jeho pozůstatky přeneseny do USA a dnes se nachází na hřbitově Forest Lawn Memorial Park v Glendale poblíž Los Angeles v Kalifornii a poblíž obrazu „Ukřižování“. Je to hřbitov, kde spočívá mnoho hollywoodských hvězd (asi nejznámější pohřbený v poslední době byl Michael Jackson).

zprac. P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

K O R U N K A

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdravas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa;** na zrnkách Zdravasů budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát:

Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.“

(Den. 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITA

V ČESKÉ REPUBLICE

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

KORUNKA S RADIEM PROGLAS

Společně s Radiem Proglas zveme všechny ctitele Božího milosrdenství k modlitbě Korunky k Božímu milosrdenství.

Každý pátek po 15.00 hod.
(kromě prvních pátků v měsíci)
se modlitba Korunky živě vysílá
z kostela Božího milosrdenství
a sv. Faustyny ve Slavkovicích.

Ve zjevení sv. sestře Faustyně
Pán Ježíš slíbil:

**„Skrze modlitbu této Korunky dám
rád všechno, o co mě budou prosit.“**
(Den. 1541)

Řekněte svým známým, zvláště
starším, nemocným a trpícím lidem,
že se mohou připojit ke společné
modlitbě Korunky prostřednictvím
Radia Proglas.

**Těšíme se na vás a na všechny, kdo
společně s námi budou vyprošovat
Boží milosrdenství pro nás všechny
a pro celý svět.** *Otcové pallotini*

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

POKORA UZPŮSOBUJE DUŠI K DŮVĚŘE

Při bližším pohledu na život svaté sestry Faustyny a její poselství zřetelně vidíme, že do popředí vystupují dvě věci, které tvoří základ celé její duchovní cesty. První věcí je důvěra vůči Bohu a druhou skutky milosrdenství vůči bližním. Důvěra, tak jak ji chápala sv. sestra Faustyna, je celoživotním postojem člověka, v němž se prolíná mnoho činitelů. Jedním z nich je také pokora, nad kterou se chceme zamyslet v tomto článku.

VZTAH POKORY K DŮVĚŘE

Nejprve si ujasníme, jak ve svých spisech vnímala s. Faustyna obsah slova důvěra. Neoznačuje u ní cit ani nějakou izolovanou věc, ale komplexní životní postoj člověka vůči milosrdnému Bohu. Tento postoj je tvořen jak teologálními ctnostmi: vírou, nadějí a láskou, tak morálními ctnostmi: pokorou a lítostí. Toto vše je totiž podmínkou plné, bezmezné a bezpodmínečné dětské důvěry v Boha, o kterou sestře Faustyně šlo.

Důvěra tedy není jen zbožný pocit, ani pouze rozumové přijetí pravd víry, ale má své sídlo ve vůli a projevuje se skrze plnění Boží vůle. Člověk, který poznává tajemství Božího milosrdenství a který důvěřuje Bohu, ví, že jeho vůle je pouze a výlučně dobro člověka. Proto ji s láskou přijímá jako dar a snaží se ji vyplnit ve svém životě. Jedná se zde tedy o naprosté spolehnutí se na Boha, nejen přijetí jako pravdivé to, co říká. S tímto spolehnutím lze „přenášet hory“, dělat věci z lidského hlediska nemožné, protože díky tomuto postoji máme účast na Boží moudrosti, všemohoucnosti a milosrdenství.

Svatá Faustyna nás učí přijímat vše jako dar: *Můj Ježíši, nic není pro duši lepší než pokoření, ...kdy duše poznává, že sama o sobě je nicotná a ubohost a že všechno, co je na ní dobrého, je pouze Božím darem, když duše na sobě vidí všechno zdarma darované, a že to, co má svého, je jen bída, udržuje ji to v neustálém pokořování se před Božím majestátem, a když Bůh vidí duši v tomto rozpoložení, zahrnuje ji svými milostmi. Když se duše noří do hlubiny své bídy, používá Bůh svou všemohoucnost, aby ji povýšil; je-li na zemi nějaká opravdu šťastná duše, tak je to duše opravdově pokorná; sebeláska kvůli tomu na začátku velice trpí, ale Bůh duši po statečném zápolení uděluje hodně světla, kterým ona poznává, jak je všechno ubohé a plné klamu. V jejím srdci je čistě jen Bůh; pokorná duše sama sobě nedůvěřuje, ale klade svou důvěru v Boha. Bůh brání pokornou duši a sám proniká do jejich záležitostí a tehdy duše zakouší takové štěstí, jaké si nikdo nedokáže představit. (Dn 593)*

Jejím učitelem a mistrem byl sám Pán Ježíš, je vidět, že si jeho slova vzala k srdci a rozjímal o nich: *Má dcero, láska mě přivedla a láska mě drží. Kdybys věděla, jak velická zásluha a odměna je spojena s jediným úkonem čisté lásky ke mně, radostí bys zemřela. Říkám to proto, aby ses se mnou neustále spojovala prostřednictvím lásky, neboť to je cíl života tvé duše; tento úkon spočívá v úkonu vůle; pamatuj, že čistá duše je pokorná; když se před mým majestátem ponižuješ a maříš sebe samu, tehdy tě zasypávám svými milostmi, používám všemohoucnost, abych tě povýšil. (Dn 576)*

Lze tedy říci, že důvěra u ní neznamenal jenom postoj vyplývající z ctnosti víry a naděje, ale specifické pouto lásky a společenství s Ježíšem, účast na jeho životě, utrpení, smrti a zmrtvýchvstání¹⁵ a na jeho spasitelném poslání v poslušnosti Otcově vůli: *Má dcero, chci tě poučit, jak máš zachraňovat duše obětí a modlitbou. ... Chci tě mít jako oběť živé lásky, která teprve takto má u mě moc. ... Navenek má tvá oběť vypadat takto: Skrytá, tichá, proniknuta láskou, prosycena modlitbou. Žádám od tebe, má dcero, aby tvá oběť byla čistá a plná pokory, abych v ní mohl mít zalíbení. Nebudu na tobě šetřit svou milostí, abys mohla splnit to, co od tebe žádám. (Dn 1767)*

POKORA A PRAVDA

Sestře Faustyně bylo jasné, že pokora je úzce spjata s pravdou. S pravdou o Bohu a jeho velikosti, pravdou o nás a naší slabosti. Poznamenala si: *Nesnáším lichotky, pokora je jen pravda, opravdová pokora není sebeponižování, i když se považuji za nejmenší z celého kláštera, tak z druhé strany mám důstojnost Ježíšovy nevěsty... (Dn 1502).*

Pokora člověku umožňuje poznat pravdu o sobě a uznat svou nepatrnost, omezenost a závislost na svém Stvořiteli. Pokora uzpůsobuje duši k důvěře. Člověk pyšný nemůže zcela důvěřovat Bohu, protože spoléhá na vlastní síly nebo své štěstí buduje na základě lidských kalkulací. Na rozdíl od něj pokorný člověk zná svou ubohost, slabost a omezenost, ví, kdo je a že dobro, které má v sobě i kolem sebe, pochází od Boha. Ví také, že jeho existence a spása závisí na Dárci veškerého dobra, a proto uznává závislost, vlastní vztahu tvora a Stvořitele, a jako dítě se poddává moudrosti, všemohoucnosti a milosrdné láске nebeského Otce. *Najednou jsem sebe viděla jakoby v paláci a Ježíš mi podal svou ruku a posadil mě vedle sebe a vlídně řekl: Má nevěsto, vždycky se mi líbíš pro svou pokoru. Největší ubohost mi nebrání ve spojení s duší, ale kde je pycha, tam já nejsem. (Dn 1563)*

POKORA A UZNÁNÍ VLASTNÍCH CHYB

Pokora také úzce souvisí se zkroušeností, tzn. s uznáním vlastních chyb a lítostí nad nimi. Bez zkroušenosti by důvěra byla spíše troufalostí a počítáním s lacinou shovívavostí místo s Božím milosrdenstvím. Zahledění se do tajemství Božího milosrdenství v kontemplaci i jednání vedlo s. Faustynu k postoji stále dokonalejší důvěry v Boha, tím úplnější, čím více poznávala svou slabost a bídu. Když čteme její Deníček, všimáme si, jak se u ní důvěra vůči Bohu pojí s ostrým viděním skutečnosti, v níž člověk žije od prvotního hříchu. Poznání hrozné lidské bídy a na druhé straně Božího milosrdenství ji povzbuzovalo k nepřetržitému obracení a stále dokonalejší důvěře v Boha. *Mé Srdce je pohnuto velikým milosr-*

denstvím k tobě, mé nejdražší dítě, když jsem tě uviděl rozsápanou na kousičky velikou bolestí, jakou jsi trpěla, litujíc svých hříchů. Hle, vidím tvou lásku tak čistou a upřímnou, že ti dávám prvenství mezi pannami, tys ctíš a chválou mého utrpení. Každé ponížení tvé duše vidím a mé pozornosti nic neuniká, pokorné povyšuji až ke svému trůnu, protože to tak chci. (Dn 282)

BÝT PODDAJNÝM NÁSTROJEM V RUKOU BOŽÍCH

Postoj naprosté důvěry v Boha je plodem spolupráce člověka s Boží milostí. Potřebuje také čas, jelikož je to proces a prodělává v duši vývoj. Na příkladu života sv. s. Faustyny lze pozorovat, jakým způsobem postupně zrála k postoji dětské důvěry a k neomezenému a bezpodmínečnému odevzdání se Bohu v láске. Hovoříme-li tedy o postoji naprosté důvěry, nemáme na mysli výchozí bod, ale cílový stav, k němuž s. Faustyna směřovala a jehož dosáhla. Na cestě k tomuto cíli nám bude pomáhat stále hlubší pronikání do tajemství Božího milosrdenství, osobní zkušenost s ním. Neomezená, naprostá důvěra v Boha se pro s. Faustynu „stávala nástrojem účasti na neko- nečném Božím milosrdenství“. Díky své absolutní poddačnosti a bezvýhradnému odevzdání do Boží vůle byla dokonalým nástrojem, ve kterém a skrze který se mohly uskutečňovat veliké plány Božího milosrdenství vůči církvi i světu.

DIALOG NA ZÁVĚR

Má dcero, ať tě zdobí zvláště tři ctnosti: pokora, čistota úmyslu a láska. Nic víc nedělej, jen to, co od tebe žádám, a přijmi všechno, co ti má ruka podává; snaž se žít usebraně, abys slyšela můj hlas, který je tak tichý, že jen usebraně duše ho mohou slyšet... (Dn 1779) Kdo se chce naučit opravdové pokoře, ať rozjímá o Ježíšově utrpení. Když rozjímám o Ježíšově utrpení, tak dostávám jasné pochopení mnoha věcí, které jsem předtím pochopit nemohla. Chci ti být podobná, Ježíši, tobě ukřižovanému, zmučenému, pokořenému. Ježíši, otiskni do mé duše a do mého srdce svou pokoru. (Dn 267)

ANIČKA

BUDETE
MÝMI
SVĚDKY

1. ČÁST

„Každý rok na jaře rozkvétá mnoho hezkých květin, jako by samo nebe nám chtělo ukázat kousíček své krásy. Mezi těmi květinami, které měla Anička nejraději, byly malé chudobíčky. O těchto malých květinách s červeným okrajem mluvila s největším potěšením. Říkala: 'Jsou to květinčky Ježíška a Jeho svaté Matičky.' Rostou v zahradách, skromňoučké, nikdo je neobdivuje ani k nim nečichá, a přece jsou tak milé a něžné. Navečer kloní svou hlavičku do kalíšku a zůstává jen červená tečka uprostřed jako poslední pozdrav lásky za všechny květiny svému Pánu. Červená barva je barva lásky, kalíšek znamená obět a bílá barva je nevinnost. Této květině neuškodí mráz ani sucho, i pošlapat se může a roste dál, nic jí neublíží. Na jaře je mezi prvními, které kvetou, a na podzim je poslední, která ještě kvete, jako by chtěla potěšit oko Boží všemi svými dary, svou prostotou, která není bez pýavy.“

Takto vzpomíná P. František Janeček na stigmatizovanou Annu Bohuslavu Tomanovou, od jejíž smrti letos 29. března uplynulo 60 let a jejíž 110. výročí narození si letos 8. listopadu budeme připomínat. Přirovnání k chudobce Ježíškově, jak Anička Tomanová nazývala sebe samu, totiž přesně vystihuje její život plný lásky, modlitby a oběti přinášené především za náš národ, svaté kněžství a za mládež a její dobrou náboženskou výchovu.

Anička Tomanová se narodila 8. listopadu 1907 v Pastvinách, farnost Klášterec nad Orlicí v Královéhradecké diecézi. Anička byla zcela zdravým dítětem až do čtvrtého roku svého života, kdy jí život zcela změnila událost, kterou sama později popsala takto: „Tenkrát jsem byla sama doma. Bylo to 8. listopadu 1911 a bylo už osm hodin večer. Stála jsem na lavici u okna. Tu u sousedů vypukl požár a od těch plamenů bylo ohnivo ve světnici a světlo jako ve dne. Lekla jsem se a spadla jsem na trnož u stolu. A už jsem nevstala.“ Po neúspěšných návštěvách místního doktora se rodiče Aničky rozhodli vyhledat odbornou pomoc ve větším městě – nejprve v Kladsku (1913), později

v Praze (1919). První léčba nebyla úspěšná a působila Aniče mnoho bolestí, tělesných i duševních. Mezi svým šestým a dvacátým rokem se Anička pohybovala pouze tak, že ležla po kolenou. Doma bývala sama, když rodiče museli za prací. Jednou takto za nimi přilezla až na pole vzdálené půl druhého kilometru.

Klášterecký farář, P. František Morávek (1864–1932) doporučoval cestu do Lurd, ale ta se z důvodu vypuknutí 1. světové války již neuskutečnila. Do války narukoval i Aniččin otec Bernard. Ženy matky, manželky a vdovy z celé farnosti si vyprošovaly sílu před svatostánkem, k němuž se přibližovali po kolenou. Kostel býval otevřený do půlnoci. Aniččin otec se z války vrátil již na podzim 1914 jako válečný invalida, když mu výbuch šrapnelu nadosmrtně těžce poškodil sluch.

Anička byla
do čtyř let
zdravá

Kromě Aničky měli manželé Tomanovi ještě syna Josefa (1910) a Bernarda (1917), který se později stal knězem.

V roce 1919 podstoupila Anička bolestivé léčení v Praze, které po mnoha neúspěších začalo vypadat nadějně, a za pomoci bandáží opatrně začínala chodit. Ve čtrnácti letech Anička přistoupila k prvnímu svatému přijímání a v roce 1921 přijala svátost biřmování, k jejímuž přijetí ji připravoval její duchovní vůdce P. František Morávek a kterou v Klášteřci uděloval královéhradecký biskup Karel Kašpar. Po mši svaté P. Morávek přivedl pana biskupa k Aniče. Když mu sdělil, že Aničku připravoval, biskup pravil: „S tou má Pán Bůh velké záměry.“ Udělal Aniče křížek na čelo a řekl: „Modli se za mě, jako já se modlím za tebe.“ P. Morávek jí pohládl a řekl: „Dítě, přijdou někdy na tebe chvíle, že se ti bude zdát, že tě Pán Bůh opustil, ale buď silná a překonáš vše.“

V této době se začal zhoršovat zdravotní stav jejího bratra Bernarda. Nemohl se postavit na nohy. Lékaři rozhodli, že ho musejí dát do špitálu a obě nohy do sádry. Následně mu chtěli pod kolenem přerezat šlachy, že je měl zkráceny. Anička tehdy vyslechla poznámku strýce: „Mají jednoho mrzáka, nemají dosti, budou mít druhého.“ Odhodlala se proto k oběti. U svaté zpovědi se zeptala P. Morávka, zda může nabídnout své zdraví Ježíškovi, aby byl Bernard zdrav. P. Morávek jí to dovolil. Jako by vnímala Ježíšův hlas: „Bývala by ses plně uzdravila, ale když chceš, bude zdrav Bernard, zachrání mnoho duší.“ Do kostela ještě Anička celou cestu šla, ale po svatém přijímání se začala klepat a nebyla schopna ani dojít k voříku. Zpátky už ji museli vézt. Druhý den ráno měl Bernard nohy zdravé.

Ke konci roku 1928 zažívá Anička první mystické zkušenosti. Viděla Božského Krále a Jeho Matičku. Po fyzické stránce se na-

Anička s maminkou

opak Aniččin stav zhoršoval, že její příbuzní mysleli, že umírá. Tehdy nastal převrat v její duši. Začala chápat utrpení, cenu nesmrtelných lidských duší a začala toužit po Božském eucharistickém Králi.

V roce 1929 odešel bratr Bernard do juvenátu v Liběovicích. Aniče se velmi stýskalo. Na nějakou dobu pak byla u známých v Čermné. Zde 8. září, když byla pouť na zdejší Mariánské hoře, viděla Matičku, která jí řekla: „Dítě, dej mi srdce své a já ti za to splním vše.“ A pokračovala: „Já jsem Neposkrvněné Početí a chci, abys celý život nabídla Bílému Králi jako smír za čisté a svaté kněžství. Budeš trpět velmi mnoho, ale výměnou ti dám za to hodně duševních radostí.“ Později, když viděla Pána Ježíše, řekl jí: „Budeš trpět pro Jméno mé. Odměnou ti dám radost věčnou.“

V roce 1932 zemřel P. Morávek. V roce 1937 se oženil Aniččin bratr Josef a v roce 1939 nastoupil bratr Bernard v Hradci Králové do semináře. Anička se za něj modlila k Panně Marii a zcela se jí nabídla v obět, aby se z Bernarda stal kněz.

Novým duchovním vůdcem Aničky se v této době stal P. Karel Šrajbr z Letohradu. Zároveň ji začal navštěvovat vyšehradský kanovník Antonín Stríž, který ji pak duchovně vedl až do její smrti.

V roce 1944 byl Bernard vysvěcen na kněze. Matka Boží v této době Aniče oznamuje,

že nastane pro církev další těžké období, kdy budou zavírání kněží a pustošeny kláštery.

Před svátkem Nejsvětějšího Srdce Páně, několik dní po primici bratra Bernarda, když byla u Aniččina lůžka sloužena mše svatá, se na jejím těle objevila první stigmata, která ona sama nazývala „strupy“. Tyto Kristovy rány Anička nosila na ruce, na nohou i v boku, stejně jako rány od trnové koruny na čele a odřená ramena. Bolest, kterou Aniče tyto rány působily, obětovala Pánu „za bílé, živé květy liliové, za čisté, svaté kněžství“, jak sama uvedla.

Na konci léta 1946 byl P. Bernard ustanoven duchovním správcem v Koclířově u Svitav. Spolu s ním se na tamní faru stěhuje také Anička a její rodiče. Na pobyt Aničky v Koclířově vzpomíná také rodinný známý pan Josef Vychytil: „Anička brala na sebe utrpení bližních jako samozřejmost. (...) V roce 1947 na jaře jsem dostal těžký zánět středního ucha. Místní lékař mě poslal do nemocnice k primáři Hlouškovi na operaci. Primář Hloušek, když mně vyoperoval z hlavy spoustu hnisu, říkal, že bych měl zůstat ležet v nemocnici a že za šest týdnů budu v pořádku. Já jsem to odmítl, protože jsem měl soukromý podnik a mnoho veřejných funkcí. On tedy, ač nerad, přistoupil na to, že mě bude léčit ambulantně. Když jsem k němu přijel za čtyři dny na převaz, byl jsem úplně zdrav, ani jizva v uchu nezůstala, čemuž se on velmi divil, a já jej musel ujistit, že to jsem skutečně já, kterého operoval. Následující den jsme byli s manželkou na návštěvě u Aničky v Koclířově, kde byla u bratra Bernarda a rodičů na faře. Manželka si všimla, že Anička něco zakrývá a že jsou na polštáři skvrny od hnisu (ženám nic neujde), já si toho nevšiml. Na zpáteční cestě mně manželka povídá, že Anička má něco s uchem, že viděla skvrny na polštáři. Tu mně bleskla hlavou myšlenka, že snad mně tu nemoc Anič-

ka sebrala. Otočil jsem auto a jel hned zpět k Aničce. Domlouval jsem jí, že to neměla dělat, sebrat silnému chlapovi nemoc, že toho má sama až až, ale ona se jen usmála a řekla, že mně to velmi vadilo, když mám rodinu, podnik a veřejné funkce. Kdežto ona že to odleží při jednom ležení a že nikdo nic nepozná a konečně že jí to dovolil zpovědník. Tak jsem kapituloval a Aniččinu oběť přijal s pocitem velkého dlužníka vůči Aničce.“ Podobnou zkušenost popisují další lidé.

V Koclířově se Anička setkala s P. Ambrožem Svatošem OP, který ji přijal do třetího řádu sv. Dominika. Kvůli tomu ji opouští její dosavadní duchovní vůdce P. Šrajbr, který chtěl Aničku získat pro Schönstattské hnutí. Novým duchovním vůdcem Aničky se stává vysehradský kanovník P. Antonín Stříž, který Aničku duchovně povede až do její smrti. Na konci srpna 1947 byl P. Bernard přeložen do Dubence u Jaroměře. Spolu s ním se tam stěhuje Anička i rodiče.

V tomto období došlo ke komunistickému převratu a začalo nové pronásledování církve. Také Aniččino utrpení se stupňuje. Několikrát je odvezena do nemocnice v Hradci Králové a Pardubicích, kde jí po

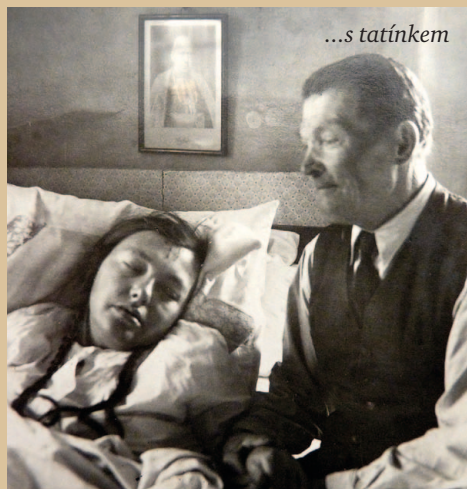
zánětu dutin vytrhli šest zubů. I zde Aničku trápili kvůli stigmatům.

V Dubenci Aničku navštěvuje mnoho lidí, mnohým vyprosila uzdravení a v částech extázích mluví s Bílým Králem a Matičkou – mnoho bylo zaznamenáno svědky. Rozpoznává též svaté ostatky, posvěcené předměty i vysvěcené osoby podle stupně jejich svěcení, i když jsou v civilu. Stejně tak reaguje na požehnání, i když žehnajícího nevidí. Několika mužům předpověděla kněžské povolání. Mezi jinými Emilu Steckerovi z Nitry, který byl od své první návštěvy u Aničky v roce 1952 jejím velkým obdivovatelem i přítelem a stal se hlavním sběratelem dokumentů o ní.

Největším utrpením Anička prochází v roce 1953, kdy jí zemřela její milovaná maminka. Po nějakou dobu se u ní střídají různé ošetřovatelky, s nimiž zažívá další trápení. Nějaký čas pobývá v zaopatřovacím domě Charity v Žirči. Zde ji také navštívil komunisty dosazený generální vikář P. Ladislav Hronek, který ji pokládal různé otázky, které ji měly přivést do úzkých. Ptal se jí také, za co obětuje své utrpení a ona mu odpověděla: „*Své utrpení obětuji za čisté, svaté kněžství a celý český národ, by nehučely továrny v neděli, aby místo kombajnů a traktorů měli lidé v rukou svatý růženec. Potom ještě svátostnému Kristu, aby nebral český národ dětem ze škol náboženství.*“

V roce 1954 se domácnosti na dubenecké faře a péče o Aničku ujímá Vlasta Prelová, která Aničce doslouží až do její smrti. Téhož roku se Anička podrobuje operaci břišních nádorů a dopředu zná jejich přesný počet, na rozdíl od ošetřujícího lékaře.

V tomto roce také Aničku navštěvuje paní Ludmila Špačková, později Wojtynová, která sama nabídl svůj život za svého nemocného bratra. Když jí o deset let později zjistili lékaři nález na plicích, jela její ma-

Ošetřovatelka
Vlasta Prelová

minka za Aničkou do Dubence prosit o její zdraví. Anička jí tenkrát řekla: „*Já toto děvčátko znám, Liduška je moje sestřička, chtěla bych, aby přišla za mnou, a na tu operaci nechť nechodí, zemřela by, Panna Maria jí pomůže. (...) Ráda vezmu její kříž.*“ Ludmila tedy na operaci nešla, ale místo toho odešla na léčebný pobyt v Jeseníkách. Zde nastydla a při horečce 39,5 stupňů jí lékaři zjistili tři kaverny na plicích a miliární rozsev. Dávali jí dva týdny života. Přesto se její stav začal náhle zlepšovat. Zato z Dubence přicházely zprávy, že se Aničce daří velmi špatně a plive krev. Ludmila pak navštěvovala Aničku pravidelně na dubenecké faře. Paní Špačková ve svém svědectví popisuje mnoho dalších podivuhodných okolností ze setkání s Aničkou.

Závěr Aniččina života stručně zaznamenal P. František Špinler: „*Po Novém roce 1957 přicházela největší utrpení. Slova byla tak nezřetelná, že se musilo ucho přikloniti i k ústům a i třikrát se znovu tázat. Byla v nemocnici v Jaroměři a tatínek doma plakal, že mu dcera po dva měsíce na hovor nijak neodpovídá. Byla celá ochrnlá a chvěla se. Ke konci března ji přišel pan prelát zaopatřit a v pátek 29. 3. 1957 ráno zemřela.*“ Marie Roudenská ke konci Aniččina života uvádí: „*Poslední čtyři léta svého života prochází přímo kalvářským utrpením. Čím dále tím více se podobá trpčícímu Spasiteli až do*

naprosté opuštěnosti na nemocničním lůžku, kde umírá na úsvitu posledního pátku měsíce, 29. března 1957, v době bílých květů prvního jara, jak si předpověděla.“

Anička byla pohřbena na hřbitově v Klášterci nad Orlicí. I po její smrti putuje k jejímu hrobu mnoho poutníků prosit o přímluvu a mnoho jich je zde vyslyšeno.

Tomuto „nebeskému“ působení Aničky se budeme věnovat v příštím čísle.

■ Již nyní ale srdečně zveme na každoroční setkání přátel Anny Bohuslavy Tomanové, které se letos uskuteční **v sobotu 10. června v Klášterci nad Orlicí**. Hlavním tématem letošního setkání bude Anička a Fatima vzhledem ke stému výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě. Kanovník Stříž totiž Aničce řekl: „Ty jsi druhá Fatima,“ ve smyslu naplňování přání Matky Boží, abychom přinášeli oběti Bohu za obrácení hříšníků i na odvrácení některých hrozičích tragických světových událostí.

Program začne mší svatou ve starobylém klášterském kostele, po němž bude následovat pobožnost u hrobu, společné občerstvení a odpolední duchovní program v místní sokolovně. Vše bude zakončeno svátostným požehnáním.

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH

O KOMUNITĚ
MALÝCH SESTER
UČEDNIC BERÁNKA,
KTERÁ UMOŽŇUJE
VÉST ŘEHOLNÍ ŽIVOT
OSOBÁM POSTIŽENÝM
DOWNOVÝM
SYNDROMEM

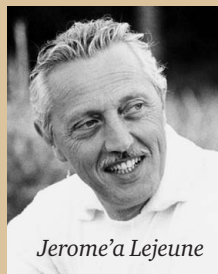
VÍME, ŽE JSME PŘÍLIŠ MALÉ, ABYCHOM DĚLALY VELKÉ VĚCI

Často se stává, že se cítí odmítnuté. Vnímají, že je Pán volá, ale dveře klášterů jsou pro ně zavřené. Existuje ale místo, které jim umožňuje uplatnit Pánovo pozvání k řeholnímu životu.

SETKÁNÍ DVOU ŽEN

Kontemplativní komunita Malých sester učednic Beránka se nachází ve Francii. Je to komunita s krátkou, ale krásnou historií. Vše začalo setkáním dvou žen – matky Liny (současné představené) a Veroniky (dívky s Downovým syndromem). Matka Lina si všimla u této mladé dívky řeholního povolání, ale věděla, že jen těžko by našla místo někde v klášteře. Rozhodla se to změnit a povedlo se. Ke vzniku komunity ji povzbudil a potom podporoval MUDr. Prof. Jerome'a Lejeune (1926 – 1994). Dnes už Sluha Boží (diecézní proces jeho blaho-

řečení byl uzavřen v roce 2012), pediatr a genetik, jehož laboratorní práce odhalila chromosomální podstatu Downova syndromu, kterou popsal v roce 1953 a za příčinu Downova syndromu označil trisomii chromosomu 21. Laboratorní práce ovlivnila i jeho život – stal se velkým odpůrcem potratů. MUDr. Lejeune doprovázel sestry od začátku a přesvědčoval je, že intelektuální postižení není překážkou pro náboženský život. Tvrdil, že tyto osoby se, namísto toho aby se věnovaly intelektuálnímu rozvoji, mohou soustředit na rozvoj svého srdce a učit se lásce, kterou není schopné omezit žádné postižení. Srdce těchto osob je přece plně funkční pro lásku.

Jerome'a Lejeune

Komunita vznikla v roce 1985 ve francouzském Buxueil a v roce 1990 byla schválena arcibiskupem v Tours. V roce 1995 změnily sestry diecézi a přestěhovaly se do Le Blanc, kde v roce 1999 místní biskup uznal jejich komunitu za kontemplativní. Vedle domu sester se nachází klášter benediktinů, kteří poskytují sestrám duchovní péči. Také bílohnědé hábity sester odkazují na benediktinskou tradici.

„JDEME MALOU CESTOU“

Dívka, která by chtěla vstoupit do komunity, si musí uvědomit, že sestry nežijí velkými věcmi a neplní velkolepá díla. Každá prochází dobou rozeznávání. Roční postulat a tříletý noviciát vede k časným slibům. Potom další tři roky rozeznává, zda chce přijmout věčné sliby.

Realizace řeholního povolání osob s Downovým syndromem je možná při spolupráci zdravých sester. Proto v souladu s rozhodnutím církve tvoří sestry s Downovým syndromem a zdravé sestry jednu komunitu. Podmínky života jsou ale přizpůsobené těm „nejmenším“. *„Žijeme společně v chudobě a jsme pro sebe navzájem k dispozici. Všechny sdílíme každodenní práci. Společně kontemplujeme Ježíše v těch nejmenších záležitostech. Byly jsme pozvané do školy lásky, která trvá do konce,“* vysvětluje matka Lina. Zdůrazňuje zároveň, že cílem komunity je, aby sestry mohly žít jako nevěsty Kristovy a aby bylo umožněno těm, které jsou tak ohrože-

ny kulturou smrti, podávat svědectví skrze své zasvěcení evangeliu života. Zvláštní patronkou komunity je Terezie od Dítěte Ježíše. To po ní sestry opakují, že jsou příliš malé, aby dělaly velké věci, a učí se vše přijímat od Boha, kterému jsou zaslíbené.

Povinnosti a rytmus života sester jsou přizpůsobené jejich možnostem a talentům. Některé pracují v zahradě, další tkají, předou, věnují se dřevorezbě, tapiserii apod. Jádrem každého dne je společná modlitba: mše svatá, breviář, růženec, meditace nad Božím Slovem. Sestry se modlí za všechny, kdo je prosí o modlitbu.

Ve světě nemá až 90 procent lidí s Downovým syndromem šanci, aby se narodili. Rodiče mají často strach přijmout tak veliký dar od Pána Boha. -red-

**Kontakt: Les petites soeurs
Disciples de l'Agneau
14 rue de la Garenne
– 36300 le Blanc, France.
Tel.: +33.(0)2.54.37.17.73**

KNIHA MILOSRDENSTVÍ

KRUH VZÁJEMNÉ MODLITBY O BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

„KNIHA MILOSRDENSTVÍ“ JE PŘEDEVŠÍM DAR

Když v roce 2009 vznikl kruh vzájemné modlitby za Boží milosrdenství, jeho název „Kniha milosrdenství“ jsme vysvětlili takto: „Chceme navázat na slova sestry Fausty, která ve svém Deníčku napsala: „Můj Ježíši, má jediná naděje, děkuji ti za tu knihu, kterou jsi otevřel před očima mé duše. Tou knihou je tvé utrpení podstoupené z lásky ke mně. Z té knihy jsem se naučila, jak milovat Boha a duše. Ta kniha obsahuje pro nás nevyčerpatelné poklady.“ (Den. 304) Díky Božímu milosrdenství s důvěrou chceme, takoví, jací jsme, a s takovou vírou, jakou máme ve svém srdci, ponořit celý svůj život do „knihy utrpení“ našeho Pána, podstoupeného za každého člověka, z lásky k nám všem.“

Dnes už má „KM“ za sebou několik let. Vzájemná modlitba za Boží milosrdenství vede členy „KM“ k vděčnosti Pánu. Neustále jim připomíná, že utrpení Ježíše Krista je dar z lásky ke všem lidem. Proto členové „KM“ touží skrze vzájemnou modlitbu vyprošovat pro všechny otevřenost a ochotu přijmout tento dar Božího milosrdenství.

V současné době spojuje „KM“ přes 2 300 členů. A je vidět, že nejen skrze členy „KM“, ale také v jejich životě Boží milosrdenství konkrétně působí. Je to patrné ze svědectví členů a z dopisů, které dostáváme.

K povzbuzení, a také pro ty, kdo ještě nejsou členy „KM“ – jako podnět a pozvání – vám předáváme několik řádků, které jsme obdrželi v březnu 2017:

„Chtěla bych uvést i svědectví o tom, že Bůh si své věrné „hlídá“. Mamince se přitížilo a rozhodli jsme se nechat ji zavést do nemocnice. Ne-

tušili jsme ovšem, že její odchod bude tak rychlý, protože už víckrát byla v takovém stavu a lékaři jí z toho pomohli. Moje určité výčitky, že jsem ji nenechala zemřít doma, rozptýlila však zpětně zdravotní sestra, která měla tu noc právě službu na oddělení a která je zároveň sestrou řeholní (jediná v nemocnici!) a navíc pochází z blízkosti Slavkovic a mimořádně miluje právě modlitbu Korunky. A ta mě – nás – vlastně jakoby zastoupila u lože maminky, která odešla ve spánku pryč zcela pokojně a klidně, sv. přijímání dostala ještě doma na cestu do nemocnice. Já zůstávám zapsaná v Knize milosrdenství.

S pozdravy

Marcela Macháčková, Rudoltice“

Ohledně přihlášek volejte na tel.:

566 502 850, 774 521 531

nebo mailem: objednavky@apostol.cz

www.knihamilosrdenstvi.cz

Jak „prodloužit“ Svatý rok milosrdenství?

Pro všechny, kteří chtějí na Boží milosrdenství myslet a každý den prožívat v duchu vděčnosti a důvěry Bohu, nabízíme knížku zamyšlení nad Božím milosrdenstvím pro každý den roku. Autorem je P. Petr Vrbáček, spirituál teologického konviktu v Olomouci.

**V případě zájmu nás kontaktujte
na tel. č.: 566 502 850, 774 521 531.**

Zveme vás do Slavkovic na Svátek Božího milosrdenství

Neděle, 23. dubna 2017

V dubnu roku 1937 sv. Faustyna napsala:
„Bílá neděle, čili svátek Milosrdenství.
Pán mi dal poznat celé moře a propast
svého neproniknutelného milosrdenství.
Ach, kdyby to duše chtěly pochopit,
jak velmi je Bůh miluje.“ (Den. 1073)

- 9.30 Přednáška: Formy úcty
– P. Slavomír Peklanský, SAC
- Korunka
- **10.30 Mše svatá** – P. Petr Vrbacký,
spirituál bohosloveckého konviktu
v Olomouci a autor knihy „Cestou
milosrdenství“ – každodenní rozjímání
o Božím milosrdenství, kterou bude
možné získat ve Slavkovicích.
- 14.00 Přednáška: Formy úcty
– P. Slavomír Peklanský, SAC
- Korunka
- **15.00 Mše svatá**
– Mons. Vojtěch Cikrle,
biskup brněnský
- 17.00 Poselství Fatimy – promítání
– P. Jan David, SAC
- 18.30 Růženec
- **19.00 Mše svatá**
– P. Mariusz Leszko, SAC,
exorcista pro brněnskou diecézi)
- 20.00 – Pobožnost Cesty Světla

Po celý den (9.00–21.00 hod.) bude
možnost přijmout svátost smíření.

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

Mobil do distribuce: 739 548 085 (v pracovních dnech 9–15 h)

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz■ **Ermes Ronchi****Klíčové otázky evangelia**

Meditace pronesené při duchovních cvičeních pro papeže Františka a římskou kurií v roce 2016. Papež na závěr exercicií poděkoval za to, že „Ježíšova slova, o nichž jsme rozjímali, nám ukázala cestu, která vede k přilnutí k Bohu, abychom mu pomáhali vtělovat se do tohoto světa, do našich ulic a náměstí...“

Váz., 184 str., 249 Kč

■ **Isidora Pérez FSP****Fatima**

Drobná publikace k 100. výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě. Obsahuje stručné základní data o zjeveních anděla a Panny Marie a je doplněna modlitbami, které s touto událostí i letošním jubileem souvisí.

Brož., 32 str., 35 Kč

■ **Cédric Burgun – Bénédicte Lucereau****Co kdybychom se vzali?**

Jak poznat, že jsme připraveni
Jak poznáme, že jsme dostatečně připraveni na vstup do manželství? Na takovéto a podobné otázky se pokouší dát odpověď tato kniha. Je určena nejen těm, kteří se připravují na svatbu, ale i těm, kdo je doprovázejí. Otevírá řadu témat, o kterých by se mělo mluvit, a formou osobních otázek, jež uzavírají téměř každou kapitolu, umožní dvojicím o nich přemýšlet a vzájemně mluvit.

Brož., 168 str., 219 Kč

■ **Anselm Grün****Proměň svůj strach***Cesta k nové chuti do života*

Publikace o strachu ve všech možných podobách: o strachu z nového, z osamění, o naše vztahy, z budoucnosti atd. Autor svým čtenářům radí: Podívejte se na Ježíše. Zaposlouchejte se do jeho výzvy: „Neboj se!“

Dotisk, brož., 136 str., 182 Kč

■ **Jacques Philippe****Hledej pokoj a zůstaň v něm**

Naše doba je dobou neklidu. Ten často zasahuje i do duchovního života. Naše hledání Boha a služba bližním je jím ohrožena. A stačilo by se jen navrátit k pokoji a důvěře malých dětí, tak jak nás vybízí evangelium...

2. vydání, brož., 96 str., 119 Kč

■ **Silvano Fausti****Skutky apoštolů**

Jako Nový zákon po evangelích plynule pokračuje knihou Skutky apoštolů, tak i vydání čtyř svazků komentářů k jednotlivým evangeliím by nebylo úplné, kdyby chyběla část, jež se týká období vzniku a šíření prvotní křesťanské církve.

1. díl (kapitoly 1–12),

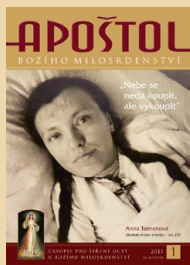
pevná vazba, 639 stran, 595 Kč

2. díl (kapitoly 13–28), pevná vazba,

518 stran, 495 Kč

Oba dva díly vyjdou do konce března

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz!

**„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.**

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotinů jsou slova sv. Pavla:
„Láska Kristova nás žene.“

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotini, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

POZVÁNÍ do Slavkovic

Zveme vás v roce 2017 na poutě do Slavkovic
(výběr z programu poutí)

Každoroční hlavní poutě

- 23. 4. – Svátek Božího milosrdenství
Mons. Vojtěch Cikrle, biskup brněnský,
mše sv. v 15.00 hod.
- 8. 10. – Pouť ke svaté Faustyně, Mons. Josef Kajnek, pomocný biskup královéhradecký,
mše sv. v 15.00 hod.

Každoroční pěší pouť k Božímu milosrdenství
(info a přihlášky www.pout.cz)

- 22. 7. (sobota) – odchod poutníků v pěti proudech (z Prahy, Fulneku, Hodonína, Českých Budějovic a Mladé Boleslavi)
- 28. 7. (pátek) – 14.00 příchod do Slavkovic, mše sv., večerní program
- 29. 7. (sobota) – 10.00 hod. mše sv. na závěr pouti.

Poutě třetí sobotu v měsíci

16.00 hod. duchovní program

16.50 hod. zamyšlení

17.00 hod. mše svatá

- 20. 5. – P. Bc. Serafin Robert Beníček, OFMCap., výpomocný duchovní v kostele sv. Josefa v Praze
- 17. 6. – P. Mgr. Miroslav Herold, SJ, Lic., doktorand církevních dějin KTF UK
- 15. 7. – R. D. Dr. Daniel Vícha, farář v Kravařích
- 19. 8. – P. Pavel Rostislav Novotný, OPraem., farář v Želetavě
- 16. 9. – P. Martin Karel Satoria, OCSO, administrátor v Dobříši
- 21. 10. – P. Piotr Lasota, SAC, rektor komunity pallotinů v Michalovcích (SK)
- 18. 11. – R. D. Mgr. Marek Dunda, Th.D., farář ve Vranově nad Dyjí
- 16. 12. – R. D. Mgr. Ing. Pavel Habrovec, farář v Radostíně nad Oslavou

Dny smíření (první a třetí sobota v měsíci)

Kněz je k dispozici (ke svátosti smíření, k rozhovoru) od 10.00 do 17.00 hod.

Mariánské první soboty

(každou první sobotu v měsíci)

17.00 hod. mše sv., po ní růženec a meditace před Nejsvětější Svátostí

Informace: Otcové pallotini

tel.: 566 502 855 – 857

email: info@slavkovice.cz

www.slavkovice.cz

LECTIO DIVINA

„LECTIO DIVINA JE METODA SCHOPNÁ
OTEVŘÍT VĚŘÍCÍMU POKLAD BOŽÍHO SLOVA,
ALE TAKÉ PŘIPRAVIT SETKÁNÍ S KRISTEM,
ŽIVÝM BOŽÍM SLOVEM.“

Benedikt XVI., Verbum Domini, 87

V rámci projektů Centra Božského milosrdenství
ve Slavkovicích otcové pallotini zvou na:

VÍKENDOVÉ EXERCICIE LECTIO DIVINA NA TÉMA PANNA MARIA – MATKA MILOSRDENSTVÍ

Termín: 12.–14. 5. 2017 (pátek – neděle)

Místo: Poličany, klášter sester trapistek.

OSMIDENNÍ EXERCICIE LECTIO DIVINA SE SV. MARKEM

Termín: 16.–24. 8. 2017 (středa – čtvrtek)

Místo: Zabkowice Śląskie (Polsko), exerciční dům
otců pallotinů (60 km od hraničního přechodu
v Náchodě, směrem na Vratislav).

(Celý program bude pro českou skupinu
veden v češtině).

*„Abychom byli schopni milosrdenství, musíme
nejprve naslouchat Božímu Slovu. To znamená
obnovit hodnotu mlčení při rozjímání Slova, které
nám je určeno. Takto lze rozjímat Boží milosrdenství
a osvojovat si je jako vlastní životní styl.“*

Papež František, Misericordiae Vultus, 13

Přihlášky a podrobné informace:

P. Tomasz Kazański SAC • mob. 739 002 737
kazanskisac@gmail.com • www.lectiodivina.cz

